

İ N S A N
K O R K U S U

TANRI'YA
ÖNCELİK VERMEK

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR

ZACH SCHLEGEL

İ N S A N K O R K U S U

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR SERİSİ

DEEPAK REJU

Seri Editörü

İ N S A N K O R K U S U

TANRI'YA
ÖNCELİK VERMEK

ZACH SCHLEGEL

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisisiga.com
www.karanliktanisisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: İnsan Korkusu
Özgün Adı: Fearing Others
Yazar: ZACH SCHLEGEL
Çevirmen: Levent Kınran

Bu kitabın çeviri editörlüğü ve düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Yayınları tarafından yapılmıştır.

ISBN: 978-605-70441-0-5
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

© 2019 by Zach Schlegel. All rights reserved. Originally published by P&R Publishing Company. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayının, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Mart 2021

İÇİNDEKİLER

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları	9
Giriş	11

İnsan Korkunuzu Anlamak ve Tanımlamak

1. GÜN: Korktuğumuz Her Neyse, Ona İtaat Ederiz	17
2. GÜN: Anıt Dikme.....	19
3. GÜN: Dikkat Edin! Tuzak Var!	21
4. GÜN: Beklemenin Zorluğu	23
5. GÜN: Meşgul, Meşgul, Meşgul	25
6. GÜN: Düşme Korkusu	27
7. GÜN: Şaşırtıcı Güven Kaynağı	29
8. GÜN: Yetersizliğinize Güvenmek	31
9. GÜN: Çekirge Sendromu	33
10. GÜN: İnsanlarla Aranıza Mesafe Koymak	35
11. GÜN: Üzerinize Alınmayın	37
12. GÜN: Göz Dikmeyeceksin	39

İnsan Korkunuzu Yenin

13. GÜN: İnsan Korkunuzu Tanrı Korkusuyla Yenin	43
14. GÜN: Ateşi Körükleyin	45
15. GÜN: Tanrı'nın Sizi Önemseydiğini Hatırlayın	47
16. GÜN: Sakin Olun; Kendinizin Uzmanı Değilsiniz	49
17. GÜN: İtaat Sıçramasını Yapın	51
18. GÜN: Gerçek Büyüklüğü Yeniden Tanımlayın	53
19. GÜN: Tanrı'nın Hayatınız İçin Olan Tasarısını Bilin	55
20. GÜN: Suçlamaları Kucaklayın	57
21. GÜN: Korkuya Karşı Duayla Savaşın	59
22. GÜN: Gelecekteki Umudunuza Bakın	61

23. GÜN: Sevilmek İçin Değil, Sevmek İçin Yarışın	63
24. GÜN: Kim Olduğunuzu Bilin	65
25. GÜN: Korkuya Karşı Şükranla Savaşın	67
26. GÜN: Sevinin; Tanrı Sizden Yanadır!	69
27. GÜN: Gerçek Memnuniyeti Öğrenin	71
28. GÜN: Yaşamın Kaygılarıyla Yüzleşin	73
29. GÜN: Işıktayürüyün	75
30. GÜN: Gizlice Yapılanı Gören Babanız'a Kulluk Edin	77
31. GÜN: Kararlı Bir Yürek Dileyin	79
Sonuç	81
Teşekkür	83
Notlar	84
Bu Mücadele İçin Önerilen Kaynaklar	87

Zach sunduğu küçük küçük parçalarla, bizi İsa'nın izleyicileri olarak kimliğimizi yoklamaya, kimliğimizi insanların korkusunda ya da düşüncelerinde değil, bizi seven ve kendi canını bizim yerimize feda eden Rab'bin korkusunda ve düşüncelerinde bulmaya davet ediyor. Zach içimizdeki niyetlere ve ilgilere bakmamız için ısrar ederek kendimiz hakkındaki hislerin ve inançların nedenlerini sormamızı istiyor. Bunlar yanlış olduğunda ve kökleri insan korkusuna dayandığında, ya Tanrı hakkında gerçek olmayan bir şeye inanıyoruz ya da inanmaya ihtiyacımız olan bir şeye inanmıyoruz. Bu günlük ruhsal okumaları kilise üyelerimize tavsiye etmeyi ipe çekiyorum.

—**Jackson Crum**, Baş Pastör, Park Community Kilisesi, Chicago

Zach Schlegel benim en sevdiğim insanlardan ve pastörlerden biridir. Onu on yıldan fazladır tanıyorum ve yıllarca onunla birlikte hizmet etmekten zevk aldım. Onunla tanıştığınızda sizi şaşırtacak olan şey kuvvetidir. Elinizi sıkışı, fiziksel gücü ve sesinin inanılmaz derinliğidir. Ama onu daha çok tanımaya başladıkça sizi şaşırtacak olan aslında zayıflığıdır ve siz onun zayıflığını, onun alçakgönüllülükle sizin bilmenize izin verdiği için bilirsiniz. Eğer başkalarından korkuyorsanız, bu kitap sizi insan korkusu ülkesinden çıkartan bir GPS görevi görebilir ve Zach bu yolda harika bir rehberdir. Her sözcüğü okudum ve hepsi de Kutsal Kitap'ı kendi yüreği kadar iyi bilen Zach'i yansıtan sözcüklerdir. Bu kitapla kendi ruhunuza faydalı olun.

—**Mark Dever**, Baş Pastör, Capitol Hill Baptist Kilisesi, Washington, DC; Başkan, 9Marks

Başka insanlardan korkmak dehşet verici, felç edici bir durumdur. Bir tuzaktır, ıstırap kaynağıdır, imansızlık köküdür, sevinç katilidir. Zach Schlegel, *İnsan Korkusu* kitabında bu durumun gerçek anatomisini ve tek çaresini, yani Tanrı'nın İsa Mesih'in Müjdesi'ndeki lütfunu görmemize yardımcı oluyor. Kutsal Yazılar üzerindeki bu dikkatli düşünceler sizi tüm diğer korkuları öldüren kutsal bir korkuya davet edecektir.

—**John Henderson**, Konsey Üyesi, Biblical Counseling Coalition; İdari Direktör, Center for Church Equipping

İnsan korkusu hayatlarımızdaki hayal kırıklığı meyvesinin köküdür. Zach bu illetin sadece temizlenmekle kalmayıp yerine Tanrı korkusu konulması gerektiğini hatırlamamıza yardımcı oluyor. Bunu yapmaya ihtiyacımız olduğunu söylemekle yetinmeyip bizi elimizden tutuyor ve nasıl yapılacağını da gösteriyor. Bu kitap deneyimli bir pastörün iç görü dolu, dikkatli, zevkli ve sıcak ögüdüdür. Yüreklerimizi, umutlarımızı ve korkularımızı, bunları taşımaya gücü yeten tek Kişi'ye verdiğimizde kavuştuğumuz özgürlüğü tadın.

—**John Onwuchekwa**, Baş Pastör, Cornerstone Kilisesi, Atlanta; Yazar, *Prayer: How Praying Together Shapes the Church*

Pastör Zach Schlegel korkuyla ilgili bu kitabı yazmakla hepimize büyük yardımda bulundu. Keşifleri Kutsal Kitap'a uygun ve ögütleri pratiktir. Keşke pastörlük hizmetimin başlangıcında, henüz bir teoloji fakültesi öğrencisi olduğum günlerde böyle bir kitap okusaydım. Evimde ve kilisemde beni çok daha etkili kılardı.

—**Warren W. Wiersbe**, Yazar, Be Series Bible Commentaries; Eski Pastör, Moody Kilisesi, Chicago

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

Evliliğimizin ilk döneminde, bir kasaba evinin üst katında, tek odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Ne zaman yağmur yağsa, çatıdaki çatlaklardan tavanımıza su sızar, oradan da yere damlardı. Dairenin farklı yerlerine kovalar koyar, suyun damla damla akmasını seyrederdim. Büyük kovalar koyduğum için, “*Bunların dolması bayağı zaman alır*” diye düşünürdüm. Su birikirken kovaların nasıl çabucak dolduğunu ve yeterince dikkat etmediğimde taşığını görüp şaşakalırdım.

Bu ruhsal okuma, tıpkı kovayı dolduran yağmura benziyor. Zaman geçtikçe, yavaş yavaş etki büyümektedir. Her gün birkaç ayet. Damla. Damla. Damla. Her gün susuz kalmış ruhunuzu doyuracak birkaç damla ayet.

Biz Kutsal Yazılar’la başlıyoruz. Tanrı’nın Sözü güçlüdür. Aslında bütün evrendeki en etkili güçtür.¹ Kralların yüreklerini değiştirir, düşünceleri teselli eder ve körlerin ruhsal gözünü açar. Yaşamları değiştirir ve alt üst eder. Kutsal Kitap’ın Tanrı’nın kendi sözleri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden Kutsal Kitap’ı bizzat O’nu tanımak için okuyor ve inceliyoruz.

Kutsal Yazı çalışmamız uygulama içermektedir. Teoloji, yaşam tarzımızı değiştirmelidir. Söz’ü kendi savaşıyla ilişkilendirmeniz çok önemlidir. Bu ruhsal okumada ilerlerken, *siz* sözcüğünü göreceksiniz çünkü doğrudan doğruya *siz* okuyuculara sesleniyorum. Her okuma, üzerinde düşünme sorularını ve uygulamaya yönelik bir öneriyi içeriyor. Eğer soruları yanıtlarsanız ve uygulamaya yönelik alıştırmaları yaparsanız, bu deneyimden çok daha fazlasını alacaksınız. Bunları atlamayın. Kendi ruhunuz için bunları yapın.

Kutsal Yazı çalışmamız ibadet içerir. İnsanlardan korkmak, hayatınızı mahvedebilir. Sizi yanlış şeylere, başka insanların düşüncelerine ve takdirine, özellikle de başkalarının gözünde başarıya tapmaya yöneltebilir. “O ne düşünüyor?” “Peki ya uyum sağlamazsam?” “Peki ya bunu yapamazsam? Patronum bana kızar mı?” “Peki ya beni beğenmezlerse?” Bu korkuların hayatınızı yönetmesine izin veremezsiniz.

Temel olarak, insanlardan korkmak bir ibadet sorunudur. Rab korkusu, bilgeliğin temelidir (bkz. Özd. 1:7) ama ne yazık ki bu çoğunlukla

öncelik değildir. Başka insanların fikirlerinden oluşan bir denizde kayboluruz ve onlardan duyduğumuz korku bizi boğar. Başkalarına bağımlı olmak yerine genellikle kendi kendime hayatta kalmaya çalışırım. Kendime anıtlar dikerim. Başkaları tarafından reddedilme korkusuyla yaşarım. Hayatımdan ya da yapmış olduğum bir şeyden ötürü başarısızlık korkusuyla savaşıyorum. Anne ve babamın, patronumun veya eşimin söylediği bir şey yüreğime haddinden fazla hâkim olur. Başkalarından korkmak ve bunun hayatımda yarattığı enkaz, savaş meydanındaki şarapnel gibi hayatımın her yanına yayılıp dökülmüştür. Rab bize çağrıda bulunur: “*Benden korkun. Bana öncelik verin. Önce benim egemenliğimin ardından gidin. Neden benden çok başkalarından korkarsınız?*” Hayatlarımızın amacı başkalarından değil, Tanrı’dan korkmaktır.

Bu ruhsal okumaları yararlı bulursanız (ki bulacağınıza inanıyorum), hayatınızın farklı dönemlerinde tekrar okuyun. Gelecek ay okuyup tamamlayın ve İsa’nın acılarınızda size nasıl teselli ve umut getirdiğini kendinize hatırlatmak için bir yıl sonra tekrar dönüp okuyun.

Bu ruhsal okumanın amacı, insan korkusuna yönelik bir mücadele rehberi sunmak *değildir*. Bu amaçla yazılmış olan güzel kitaplar var. Onları satın alın ve faydalanın. Bu kitabın sonunda çeşitli kaynaklar göreceksiniz.

Şimdilik bu kadarı yeterli. Başlayalım.

Deepak Reju

Giriş

*Acaba başkaları benim hakkında neler düşünüyor.
Ayrıldığım zaman fark ettiler mi? Aldırış ettiler mi?
Benim güzel olduğumu düşünüyorlar mı?
Benim zeki olduğumu düşünüyorlar mı?
Benim önemli olduğumu düşünüyorlar mı?
Ya bunu deneyip de beceremezsem?
Ya onların beklentilerine uygun çıkmazsam? Ya onları hayal kırıklığına uğrattırsam?*

Kendinize böyle bir soru sorduğunuz oldu mu? Çoğunlukla böyle bir sorunun altında bir yürek sorunu vardır. Sorunun adı *insan korkusudur*. Korku sadece birisinden korkmayı değil; ihtiyacımız olduğunu sandığımız bir şeye (saygıya, ilgiye, sevgiye, takdire) sahip olmak için can atmayı ya da sahip olduğumuz zaman kaybedeceğimize dair çılgınca kaygıyı içerir. Bu anlamda korktuğumuz ne varsa bizi kontrol eder, gündemimize hâkim olur, ruh halimizi belirler ve bizi köle eder. Ed Welch, insan korkusunu, Tanrı'nın yerini insanlarla değiştirmek olarak tanımlıyor. "Kutsal Kitap'ın yön verdiği Rab korkusu yerine, başkalarından korkarız."¹

Hayatlarımızda insan korkusunu fark etmek zor olabilir. Bazılarımız bu korkunun hâkimiyeti altında o kadar uzun süre yaşamışızdır ki, insan korkusu soluk alıp vermek kadar fark edilmeyen bir arka plan gürültüsüne dönüşmüştür. Ancak göremememiz, orada olmadığı anlamına gelmez. Evliliğimin ilk yılında, Chicago'daki tek odalı dairemize biraz temizlik yapmak için erken geldiğimi hatırlıyorum. Şöyle düşünüyordum. *Katie buna bayılacak. İçeri girecek ve minnetle dolacak. Muhtemelen böyle şeyler yapabilen benim gibi bir adamla evlendiği için ne kadar şanslı olduğunu düşünmeye başlayacak.* (Düşüncelerinizi yazmaya başlamadan ne kadar komik olduklarını fark etmezsiniz).

Ancak o gece Katie içeri girdiği zaman, tek bir söz bile etmedi. *Belki henüz banyoya dikkat etmemiştir. Biraz zaman tanıyayım.* Akşam yemeğini hazırlamaya başladık ama hala yorum yoktu. *Belki günü uzun geçmiştir ve*

dikkati dağılmıştır. Ya da belki o kadar şaşırды ki ne diyeceğini bilmiyor. Biraz daha zaman tanıyayım. Yemeğe oturduğumuzda iskemlemi çektim ve onun övgüsünü almaya hazırlandım. Ama tek duyduğum, “Günün nasıldı canım?” oldu. Günüm nasıl mıydı? Ne kadar minnetsiz olabilirdi ki? Bu bardağı taşıran som damla olmuştu. “Günüm nasıl mıydı? Evin ne kadar temiz olduğunu fark ettin mi? Çok teşekkürler!”

Eşim benim aklımdan neler geçtiğini bilmiyordu; sadece yüreğimin nehri taşıdığına odada patlayan hayal kırıklığıyla dolu sözlerimi duymuştu. Gözleri şaşkınlıkla doluydu. *Şimdi burada ne oldu ki?* Eşim benim insan korkumun talihsiz kurbanıydı. Onun beni övmesine *ihtiyacım* vardı. Benim harika bir koca olduğumu düşünmesine *ihtiyacım* vardı. Bunu yapmadığında, gururum köşeye sıkışmış bir hayvan gibi saldırıya geçti.

İnsan korkusunu daha iyi anlayabilmek için bunun kökenine bakmalıyız. Tanrı insanı kendi benzerliğinde yarattı (bkz. Yar. 1:26-27). Bizler Tanrıyla ilişkide olmak, Tanrı'nın oğlu ya da kızı olmak ve Hizmetkâr bir Kral olarak Tanrı'nın neye benzediğini O'nun yarattıklarının geri kalanına göstermek için yaratıldık. Başlangıçta kimliğimizi, değerimizi ve anlamımızı Tanrıyla ilişkimizde ve başkalarına hizmetimizde bulurduk. Ancak ilk ebeveynlerimiz bahçede günah işlediği zaman her şey değişti. Suçlarının ciddiliği sadece meyveyi yemeyi değil, *kendileri* yönetimde oldukları zaman her şeyin daha iyi olacağı inancıyla hayatları üzerinde Tanrı'nın hakimiyetini reddetme kararını içeriyordu. Esasen, yaratılışın merkezinde Tanrı'nın yerini kendileri aldılar. Bundan ötürü, hepimiz kendimizi merkeze yerleştiren ve Tanrı'dan önce *kendi* yüceliğimizi arzulayan bir doğayı miras aldık.

Ama bu ben-merkezli dünya görüşü bizi başkalarının düşüncelerine bağımlı hala getirir. Kendi değerimiz ve kimliğimiz artık Tanrı'nın çocuğu olmanın lütfuna dayanmamaktadır. Bunun yerine, başkalarına kıyasla performansımızın ne kadar iyi olduğuna dayalıdır. Performansa dayalı bir değer sistemi, değerimizin ve anlamımızın başkalarının bizim hakkımızdaki düşünceleriyle belirlendiği anlamına gelir. Başkalarından korkumuzun evde, okulda, işte ve kilisedeki ilişkilerimizde bu denli baskın çıkmasına şaşmamamız gerek. Artık kimliğimizi ve anlamımızı geçerli kılmak için başkalarının onayına ihtiyacımız var. Onların düşüncelerine tutsak olmuşuzdur. Bahçe'ye nasıl geri dönebiliriz? Tanrı'nın çocukları olmaktan ve kendimizi iyi hissetmek için başkalarını kullanmak yerine onlara hizmet etmekten kaynaklanan rahatlığı nasıl bulabiliriz?

Sizlere artık insan korkusuyla mücadele etmediğimi söyleyebilmek isterdim. Gerçek şu ki bu benim için her gün devam eden bir mücadeledir. Ancak yıllar sonra nasıl daha iyi bir mücadele verileceğini öğrendiğimi söyleyebilirim. Geçmişte kulaklarıma haykıran korku giderek sessizleşti. İnsan korkusunu alt etmek için onun ne olduğunu *anlamalı*, hayatlarımızda nerede olduğunu *tespit etmeli*, onu alt etmemiz için Tanrı'nın sağladığı araçlarla *kendimizi donatmalıyız*.

Eğer mümkünse, bu kitabı güvenilir bir dostunuzla, danışmanınızla ya da pastörle birlikte okuyun. Tanrı ve kendi yüreğiniz hakkında öğrendikleriniz üzerinde düşünmek ve bunların ayrıntılarına inmek, süreç için hayati önem taşır. Acele etmeyin. Okuyun, üzerinde konuşun, Tanrı'nın yüreğinizi ve zihninizi değiştirmesi için dua edin. Kral Davut, Mezmurlar 34:4'te şöyle dua ediyor: "RAB'be yöneldim, yanıt verdi bana; bütün korkularımdan kurtardı beni." Sizin için duam, bu kitabı okudukça, Tanrı *sizi* korkularınızdan kurtarsın.

İNSAN KORKUNUZU ANLAMAK VE TANIMLAMAK

Ameliyatın amaçlarından biri, bedene saldıran hastalığı ortadan kaldırmaktır. Bir doktor ameliyat yaparken, *neye* bakması ve sorunun *nerede* olduğunu bilmesi gereklidir. İnsan korkusuyla savaşımız Büyük Hekimimiz olan İsa'nın sağlam elleri altında "ruhsal cerrahi" içerir (bkz. Mar. 2:17). Bu birinci kısmın amacı, Kutsal Yazılar'ın insan korkusunu nasıl tanımladığını anlamamıza ve bu korkuyu kendi hayatlarımızda tespit etmemize yardımcı olmaktır. Onun ne olduğunu ve nereye bakmamız gerektiğini bilirsek, sonraki kısımda insan korkusunu alt etmeye ve hayatlarımızdan söküp atmaya odaklanabiliriz.

1. GÜN

Korktuğumuz Her Neyse, Ona İtaat Ederiz

Samuel şöyle karşılık verdi: “RAB kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar yakmalık sunulardan, kurbanlardan hoşlanır mı? İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların yağlarından daha iyidir.” ... Bunun üzerine Saul, “Günah işledim! Evet, RAB’bin buyruğunu da, senin sözlerini de çiğnedim” dedi, “Halktan korktuğum için onların sözünü dinledim.” (1.Sa. 15:22, 24)

Saul, İsrail’in ilk kralıydı. Onun taç giyme töreni –kendisi bu sorumluluğu kabul etmekte isteksiz olduğu ve hatta bundan saklanmaya çalıştığı halde– ulusun tarihinde önemli bir dönüşüme işaret ediyordu. Ancak Tanrı, Saul’a kendi Ruhunu verdi ve ona iyi bir şekilde yönetmesi için gereken her şeyi sağlayacağını vaat etti. Saul’un yapması gereken tek şey Tanrı’dan korkmak ve O’nun buyruklarına uymaktı. Eğer böyle yapsaydı, Tanrı iyilik vaat etmişti (1.Sa. 12:14). Saul yönetmeye başlayalı fazla zaman geçmemişti ki, Tanrı onu Amaleklilerle savaşa çağırdı ve her şeyi yok etmesini söyledi. Saul hayvanların en iyilerini kendisine sakladı ve sadece değersiz ya da niteliksiz olanları yok etti. Bu kısmi itaat, aslında itaatsizlikti.

Saul’un 1. Samuel 15:24’teki itirafı insan korkusunun nasıl işlev gördüğünü bize gösterir. Tanrı’ya neden itaatsizlik etti? Çünkü “*halktan korktu ve onların sözünü dinledi.*” Kutsal Kitap’a göre korku, korku hissine kapılmaktan daha fazlasıdır. İnsan korkumuz kesinlikle bunu da içerir ama aynı zamanda insanlara hürmet etmek, onlara ihtiyaç duymak ya da kararlarımızın onlar tarafından kontrol edilmesine izin verecek *derecede* onların düşüncelerine değer vermeyi de içerir. Neyden korkuyorsak, ona itaat ederiz. Sonuç olarak, insanlardan korkmak bir ibadet konusudur. Her insan yüreği daima bir şeye tapınır. Nitekim biz ibadet etmek, tapınmak için yaratıldık (bkz. Yşa. 43:7; Yu. 4:20-24)! Asıl soru şu: Biz *kime* tapıyoruz – Tanrı’ya mı insanlara mı?

Sprite'ın sloganı şöyledir: "Susuzluğuna itaat et." Bu içecek reklamı teoloji yönünden oldukça doğru bir sonuca varıyor. Bizim değer verdiğimiz şeyler, aslında kaybetmekten ya da asla erişememekten korktuğumuz şeyleri ortaya koyar. Onlar olmadan yaşamayı hayal edemeyiz. Bu nedenle de korku kararlarımızı yönlendirir ve bizi harekete geçirir. Bir sporseverin takımının maçını izlemeye kiliseye katılmaktan daha büyük öncelik vermesinin nedeni bu değil midir? Dostumuzla Müjde'yi paylaşmayı reddetmemizin sebebi onun bize nasıl bir karşılık vereceğinden korkuyor olmamız değil midir? İyi şeyler uğruna riske atılmaya isteksiz olmamızın sebebi, becerememekten korkuyor olmamız değil midir? Böyle anlarda Tanrı'dan daha başka bir şeye karşı susuzluk çeker ve o şeye değer veririz. Neyden korkuyorsak, ona itaat ederiz.

Düşünün: İnsanların beğenisini kazanmak ya da korumak amacıyla Tanrı'ya hangi alanlarda itaatsizlik etmek için ayar-tılıyorsunuz?

Düşünün: İsa, "Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır" dedi (Mat. 6:21). Kaybetmekten ya da asla elde edememekten korktuğunuz ne gibi şeyler olduğunu düşünün. Korkularınız değer verdiğiniz ya da tapındığınız şeyler hakkında neleri açığa çıkarıyor?

Harekete Geçin: İnsan korkumuzu alt etmenin hiçbir püf noktası ya da kestirme yolu yoktur – bu, sıkı çalışmaktan geçer! Tanrı'nın Ruhü'nün, O'nun iyiliğini ve yüceliğini tatmamız ve görmemiz için bize yardımcı olmasına ihtiyacımız var. Öyle ki, O'nu daha fazla arzulayalım. Tanrı'yı Kutsal Kitap'ın sayfalarında görürüz ve yüreklerimizi duayla O'na dökerek O'na bel bağlarız. Tanrı Sözü'nün tamamı bize O'nun kim olduğunu gösterir ama eğer başlayacak bir yer arıyorsanız, Mezmurlar 103, Yeşaya 40:6-31 ya da Koloseliler 1:15-23 gibi metinler üzerinde düşünmeye vakit ayırın. Sonra dua edin! Tanrı'nın gözlerinizi açmasını dileyin. O'nun iyiliğini tatmanıza ve görmenize yardımcı olmasını, O'na daha çok değer vermeniz için yüreğinizi değiştirmesini dileyin.

2. GÜN

Anıt Dikme

Ertesi sabah Samuel Saul'la görüşmek için erkenden kalktı. Saul'un Karmel Kenti'ne gittiğini, orada kendisine bir anıt diktikten sonra aşağı inip Gilgal'a döndüğünü öğrendi... Samuel konuşmasını şöyle sürdürdü: "Kendini önemsiz saydığın halde, sen İsrail oymaklarının önderi olmadın mı? RAB seni İsrail'e kral meshetti." (1.Sa. 15:12, 17)

Saul'da bir "ufak büyük adam" kompleksi vardı. İsrail'in yeni atanmış kralıydı. Ulusun umudu ona bağlıydı ve o da bunun hakkını vermek istiyordu. Sorun şu ki, bu iş Saul'un üstesinden gelebileceğinden büyüktü. Saul *kendi* yeterliliğine baktığında, kendi gözünde "ufak" kalıyordu. Peki ya insanlar onun gereken niteliklere sahip olmadığını öğrenirlerse ne olacaktı? Peki ya insanlar hayal kırıklığına uğrarlarsa ne olacaktı? Beceriksiz olarak görülme düşüncesine ya da yetersizliğinin ifşa olmasına tahammül edemezdi. Halkın onu *büyük* bir kişi olarak, yani güvenebilecekleri bilge, güçlü, başarılı ve etkileyici bir kral olarak görmelerine alabildiğine muhtaçtı.

Saul ne yapmalıydı? Kral olduğu zaman Tanrı ona iyi bir yönetim için ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlayacağına dair vaat vermişti. Saul'un yapması gereken tek şey Tanrı'ya güvenmekti. Kulağa basit geliyor, öyle değil mi? İsrail'in kralı bir tebaa kral olarak tasarlanmıştı; Tanrı'nın önderliğini takip etmeli ve O'nun yüceliği için O'nun halkına hizmet etmeliydi. Sorun şu ki, Saul bu düzeni beğenmemişti. Kimsenin (hatta Tanrı'nın bile) gölgesinde olmak istemiyordu. Saul yüceliği kendisi için istiyordu. Tanrı'yı resmin dışına çıkardığında, kendisine kalan tek seçenek ulusu kendi kişisel kaynaklarına dayanarak yönetmekti. Tüm bunlar da onda bir "ufak büyük adam" kompleksine yol açtı. Büyük adam kandırmacasını nasıl devam ettirecekti? Kendi adına anıt dikerek.

Saul'un sorunu, bizim hayatlarımızda insan korkusunun nasıl bir şey olduğunu ortaya koyuyor. Anıt dikmek, insan korkusunun tuzağına düşmüş olduğumuzun belirtisidir. Fiziksel anıtlar dikmeyebiliriz ama insan-

ların övgülerini toplamak için kendi yollarımız vardır. Vaazımı tamamlayıp nasıl gittiğinden emin olamadığım zamanlar vardır. Vaaz anlaşılır mıydı? İnsanlar Tanrı'nın Sözü'yle güçlendiler mi? Yoksa bir felaket miydi? Bir pazar günü kiliseden sonra arabadayken eşime şikâyet ettiğimi hatırlıyorum. “Ya, tamamen berbattı değil mi?” “O soruyu neden *öyle* sordum?” Çünkü eşimin, “Şaka mı yapıyorsunuz? Harikaydı! Neden berbat olduğunu düşünüyorsun, canım?” diye soracağını umuyordum. Tanrı'ya güvenmek yerine, kendime anıt dikmek için iltifat avcılığı yapıyordum. Peki ya siz?

Düşünün: Tanrı sizi *kendi* kaynaklarınızın yetersiz olduğu bir şey yapmaya çağırıyor mu? Saul'un sorununun bir kısmı kimlik sorunuuydu.: “Rab seni İsrail'e kral meshetti” (1Sa. 15:17). Tanrı, Saul'u meshettiği zaman ona yardımcı olacağını vaat etti. Tanrı O'na güvenmemiz için sık sık bizi kendimizi aşan bir şey yapmaya çağırır. O'na güvendiğimiz sürece de, bizim zayıflığımız O'nun gücünün sergileneceği sahne olur.

Düşünün: Anıt dikme suçunu işlediniz mi? İnsanların *sizi* hatırlayabilecekleri ve *sizden* etkilenecekleri şeyler diktiniz mi?

Harekete Geçin: Gelecekte iltifat avcılığına ayartıldığınız zaman, bunun sizin hakkınızda olmadığını hatırlayın! Elinizden gelenin en iyisini yapın, hararetle dua edin ve sonuçlar için Tanrı'ya güvenin. Tanrı'nın sizin zayıflığınızı ya da yetersizliğinizi kullanmaktan zevk aldığı gerçeğinin tadını çıkarın, çünkü “Ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm” (2.Ko. 12:10).

3. GÜN

Dikkat Edin! Tuzak Var!

*İnsandan korkmak tuzaktır ama
RAB'be güvenen güvenlikte olur. (Özd. 29:25)*

En iyi balıkçılar usta yalancılarıdır. Şimdi, balıkçılık meraklıları kitabı bırakmadan açıklayayım. Balık tutmanın amacı aldatmaktır. Balığı ona sunduğumuz şeyin gizli bir kanca değil de bedava bir yiyecek olduğuna ikna etmektir. Geçen yaz iki oğluma bu aldatma sanatını öğretiyordum. Solucanları kancaya geçirdikten sonra oltayı suya bırakıp bekledik. Balıklar birer birer yeme yaklaştılar ve şöyle düşündüler: *Ne kadar rahat! Öğle yemeğini kovalamak gibi zor bir işi atlayıp bu lezzetli solucanı bedava yiyebilirim* (balıkların düşüncelerini aktarma teşebbüsüm ancak bu kadar oluyor). Oysa rahat gibi görünen şey bir tuzaktı. Aldanan balıklar birer birer yeme atladılar ve yemeğin tadını çıkarmak yerine bizim yemeğimiz oldular.

Paniğe kapıldığımız zamanlarda davranışımızı, düşünce ve inançlarımızı ya da karakterimizi değiştirmeye ayartırız. Başkalarının hakkımızda neler söyleyeceğinden, bize neler yapacaklarından ya da neler kaçıracağımızdan korkarız. Tıpkı balıkçının yemi gibi, insan korkusu bir şey vaat eder ama başka bir şey verir. Korku ayartısı kulağımıza fısıldar. *Bundan taviz vermenin hiçbir zararı yok. Arkadaşlarına uymak için onlara katıl. Tanrı'nın isteğini daha sonra yapacak bolca zaman var. Bu arkadaşların reddedişiyile yüzleşmek dayanılmaz bir şeydir. Haydi devam et. Tanrı seni bağışlayacaktır.* Ancak ayartıya teslim olarak yemi yuttuğumuzda, aldatılmış olduğumuzu fark ederiz! İnsan korkusu, bize vaat ettiklerini vermek yerine bizi günahın tuzağına düşmüş ve sonuçlarına katlanmaya mahkûm bir durumda bırakır.

İnsan korkusunun alternatifi nedir? Özdeyişimiz buna karşıt olan yanıtı veriyor. İnsan korkusunun alternatifi Rab'be güvenmektir. Tuzağa düşmenin alternatifi, güvenlikte olmanın özgürlüğünü bulmaktır. Ayetteki "güvenlikte" ifadesi, zararın ve tehlikenin erişiminden uzaklaştırılmış

bir kişinin resmini çiziyor.¹ İnsan korkusu bu özgürlüğün vaadini verir ama bunu sadece bizi ölüme sürükleyen bir kancayı gizlemek için yapar. Yalnızca Tanrı verdiği her vaadi yerine getirir. Yalnızca Tanrı güvenimize layıktır.

Düşünün: Başkalarından korktuğunuz için ne zaman tuzağa takılıp bir derde düştünüz? Belki şu anda hâlâ o derdin içindesiniz. İnsan korkunuz o anda davranışınızı, düşünce ve inançlarınızı ya da karakterinizi değiştirmenin iyi bir fikir olduğuna dair ne gibi bir vaat verdi?

Düşünün: Tanrı'nın lütfuyla insan korkusuna hayır diyerek O'na güvenmenin verdiği güvenceyi ne zaman tattınız? O'na güvenme kararından önce ve sonraki deneyimi nasıl tasvir edersiniz?

Harekete Geçin: İnsan korkusunun tuzağına ne şekillerde düşme eğiliminiz olduğunu tespit ettiğinizde, şöyle sorabilirsiniz: "Tanrı'ya daha çok güvenmek isterdim ama nasıl?" Süleyman'ın Özdeyişleri 29:6 şöyle diyor: "Kötünün başkaldırısı kendine tuzak olur; doğru kişiye ezgi söyler ve sevinir." Kimse kendi başına doğru değildir. Bu anlamda hepimiz günahlarımızın tuzağına düştük. Ama Tanrı'ya güvenmemizin nedeni ve nasılı budur. Umudumuz kendi doğruluğumuzda değildir. Doğruluğunun özgürlüğünde ezgi söyleyip sevinelim diye bizim günahımıza takılmaya razı olan İsa'dır. İnsan korkusuyla ayartıldığımız zaman, onun boş vaatlerine kıyasla İsa'nın kurtuluşunuzu gerçekleştirmiş olmasıyla birlikte yerine getirdiği vaatleri hatırlayın.

4. GÜN

Beklemenin Zorluğu

Ey Tanrım, sana güveniyorum; utandırma beni. Düşmanlarım zafer kahkahası atmasın! Sana umut bağlayan hiç kimse utanca düşmez; nedensiz hainlik edenler utanır. (Mez. 25:2-3)

Ne harika bir vaat, öyle değil mi? Tanrı'yı umutla bekleyen *hiç kimse asla* utanca düşmez! Eğer Tanrı'ya güveniyorsanız, geriye pişmanlıkla bakıp da “*Ah, bu bir hataydı. Tanrı vaadini gerçekleştirmedi*” diyeceğiniz bir zaman *asla* gelmeyecek. Neticede, Tanrı'yı bekleyen kişi daima “Tanrı bunun üstesinden geldi! O'na güvendiğim için utanca düşmedim! Beklemeye değdi!” diyecektir.

Sorun şu ki, beklemek zordur! Trafikte tampon tampona değecek şekilde sıralanmalar, market kasalarında ağır ağır akan kuyruklar, doktor muayenehanesindeki bekleme odası – hiç kimse beklemekten hoşlanmaz. Çocuklarımız bizim yüreklerimizden geçirdiğimiz şeyi yüksek sesle ortaya koyar: “Hâlâ gelmedik mi?!” Ne var ki, günaha düşmüş bir dünyada Tanrı'ya güvenmek, beklemeyi içerir. İbrahim, Tanrı'nın çocuk vaadinin gerçekleşmesi için yirmi beş yıl bekledi (bkz. Yar. 12:4; 21:5). İsraililer kuşatma altına girip de bütün umut kaybedilene dek, Tanrı Kızıldeniz'i son dakikaya kadar açmadı (bkz. Çık. 14). Mesih imanlıları Mesih'in dönüşünü (bkz. Vah. 22:20) ve düşkün bedenlerimizin kurtuluşunu beklerler (bkz. Rom. 8:23).

Hristiyan yaşamının temel pozisyonu *beklemektir*.

Özellikle de eğer üzerimizde duran bir felaket, bize baskı yapan bir son teslim tarihi ya da umudumuzu tehdit eden bir durum söz konusuysa, yani bir şeyin kısa sürede değişmesi gerekiyorsa, beklemek daha da zordur. Felaket görüldüğü zaman beklemekten vazgeçmek, direksiyona geçmek ve Tanrı'nın yolu yerine *kendi* yolumuzla bir çözüm bulmak için ayartılırız. Sonuç olarak, beklemek bize kimden ve neden korktuğumuzu –bizi kimin ya da neyin kontrol ettiğini– gösteren bir turnusol deneyine dönüşür.

Başkalarının düşünceleri ya da bana neler *yapabilecekleri* kararımı etkiliyor mu? Yoksa Tanrı'ya ve O'nun vaatlerine güvendiğim için sabırla bekliyorum muyum? Unutmayın, "Sana umut bağlayan *hiç kimse* utanca düşmez" (Mez. 25:3).

Düşünün: Beklediğiniz nedir? Günahlı bir kestirme yol için bu sizin üzerinizde nasıl bir baskı oluşturuyor?

Düşünün: İmanlı olmayanlara imrenip de "*Tanrı'ya güvenmeleri gerekmiyor; canları ne isterse yapıyorlar. Bu güzel olmaz mı?*" diye düşündüğünüz oluyor mu?

Harekete Geçin: Beklemek bakış açısı gerektirir. Büyük resmi görmemiz gerekebilir. Asaf'ın bizim için 73. Mezmur'da örneklediği budur. Kötülerin rahatlığına ve refahına imrendi (bkz. 3. ayet) ama bu onların sonunu görene kadardı (bkz. 17. ayet). Tanrı'nın hangi vaadine inanmakta zorlanıyorsunuz? O vaadi sonuna kadar izleyin. Ardından bunu, kendilerine güvenenlerin yolunun sonuyla kıyaslayın.

Harekete Geçin: Şükürler olsun ki, beklemeyi zor bulanlar sadece bizler değiliz. Mezmur yazarı da birçok kez Tanrı'ya "Daha ne kadar?" diye seslendi. Mezmurlar bir tür dua modeli, yani Tanrı'yı beklerken dua etmemize yardımcı olarak kullanabileceğimiz bir araçtır. 13. Mezmur'u okumaya zaman ayırın ve sonra onu kendi duanız olarak dile getirin.

5. GÜN

Meşgul, Meşgul, Meşgul

“Şölen saati gelince davetlilere, ‘Buyurun, her şey hazır’ diye haber vermek üzere kölesini gönderdi. Ne var ki, hepsi anlaşmışçasına özür dilemeye başladılar. Birincisi, ‘Bir tarla satın aldım, gidip görmek zorundayım. Rica ederim, beni hoş gör’ dedi. Bir başkası, ‘Beş çift öküz aldım, onları denemeye gidiyorum. Rica ederim, beni hoş gör’ dedi. Yine bir başkası, ‘Yeni evlendim, bu nedenle gelemiyorum’ dedi.” (Luk. 14:17-20)

Haddinden fazla sorumluluk üstlendiğiniz oldu mu hiç? Pek çok işe daldınız mı? Yakın zamanda bir arkadaşım iş yerinde yaşadığı stresten söz etti. Her zaman çok çalışmış, projeleri tamamlamış ve iş yerinde saygıyla karşılanmış. Ancak patronu son zamanlarda o kadar çok şey ister olmuş ki, uykuları kaçmaya başlamış; eve sigortaları atmak üzere geliyor, ufak tefek konuları mesele yapıp patlıyormuş. Onu bu kadar uzun saatler boyunca çalışmaya, her telefona cevap vermeye ve çalışma saati dışındaki boş zamanlarında dahi e-posta atmaya neyin mecbur ettiğinden söz ederken, cevap netleşti: Patronunu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. *İşi halleden* kişi olarak ün yapmıştı. Bundan gurur duyuyor ve gidişatın değişmesini istemiyordu.

Çok fazla sorumluluk üstlenmek, insan korkusunun bir belirtisi olabilir. Arkadaşım gibi, siz de insanlara hayır demekte zorluk çekiyor olabilirsiniz çünkü onların zihinlerinde sizi yerleştirdikleri kürsüden inmekten korkuyorsunuzdur. Böyle bir şey olduğunda, fazla sorumluluk üstlenmek sadece bir öncelik meselesi değildir. Önceliklerinizi belirleyen şey, insanların sizinle ilgili belli bir şekilde düşünmelerine yönelik *ihtiyacınız* olmuştur.

Luka 14'teki konuklar göksel şölen davetine katılmayı reddediyorlar; tarlayı, öküzleri ve yeni evliliklerini mazeret gösteriyorlar. *Cennet* yerine bir çift öküz veya bir tarla mı? Akıllarından ne geçiyordu?! Dünya *en* önemli şeylerin varlıklı ve ünlü olmak ya da dünyanın zevklerinden kana

kana içmek olduğuna dair bizi ikna etmek ister. Bu adanmışlıklar önceliklerimizi kontrol eden alışkanlıklara dönüştüğü zaman, Tanrı'yla ilgili şeyler bizim için önemini yitirir.

Önceliklerimize ve motivasyonumuza yeniden doğru ayar vermenin bir yolu, adanmışlıklarımızı Müjde'nin merceğinde incelemektir. Kralların Kralı *bizim gibi* günahkârları kendi şölenine davet etmiştir! Bundan daha büyük bir öncelik ve onur yoktur. Daveti verenin kimliğini ve bizim onun konukları olmaya layık olmadığımızı hatırladığımız zaman, öküzler ve tarlalar (ya da öncelik verdiğimiz başka şeyler) o kadar önemli görünmez. Tanrı'ya hak ettiği onuru göstermenin insanı onurlandırmaktan sınırsız derecede daha önemli olduğunu görürüz.

Düşünün: İnsanların sizinle ilgili gurur duyduğunuz düşünceleri var mı? Onların düşünceleri değişecek diye korkuyla hareket ettiğiniz oluyor mu?

Düşünün: Bu hafta bir ara güvenilir bir dostunuza önceliklerinizle ilgili bakış açınızı sorun. Sizin hayır demekte zorluk çektiğinizi ve insan korkusu nedeniyle haddinden fazla sorumluluk üstlendiğinizi söyleyebilir mi? Tanrı'yı izleme pahasına iyi şeyler yapmak için mazeret bulma yollarınızın farkında mı?

Harekete Geçin: Pavlus'un Filipililer 1:9-11'deki duası üzerinde düşünün ve gelecek ay için takviminizi dua ederek incelemeye vakit ayırın. Adanmışlıklarınızın insan korkusuyla değil, Tanrı sevgisiyle kontrol edilmesi için dua edin.

6. GÜN

Düşme Korkusu

İsa da onlara, “Size bir soru soracağım” dedi. “Bana yanıt verin, ben de size bunları hangi yetkiyle yaptığımı söylerim. Yahya’nın vaftiz etme yetkisi Tanrı’dan mıydı, insanlardan mı? Yanıt verin bana.” Bunu aralarında şöyle tartışmaya başladılar: “Tanrı’dan’ dersek, ‘Öyleyse ona niçin inanmadınız?’ diyecek. Yok eğer ‘İnsanlardan’ dersek...” Halkın tepkisinden korkuyorlardı. Çünkü herkes Yahya’yı gerçekten peygamber sayıyordu. İsa’ya, “Bilmiyoruz” diye yanıt verdiler. İsa da onlara, “Ben de size bunları hangi yetkiyle yaptığımı söylemeyeceğim” dedi. (Mar. 11:29–33)

Yükseklik korkusu her zaman rakımla ilgili değildir. Tim Keller’ın açıkladığı gibi, “Bir kişi ne kadar yükseğe çıkarsa, korkunç bir düşüş olasılığı da o denli artar çünkü şimdi kaybedecek çok şey vardır. Bernard Madoff, 65 milyar dolarlık saadet zinciri kurduğu için 150 yıl hapis cezasına mahkûm edildiği zaman, herkesin önünde gururunu suçlu buldu. Geçmişte, bir yıl süresince önemli kayıpları rapor edebilirdi ama ‘bir para yöneticisi olarak başarısızlıklarını kabul edemedi.’ Böyle bir kabullenmenin getireceği güç ve itibar kaybına razı olamadı. Zayıflıklarını saadet zinciri aracılığıyla saklamaya başladıktan sonra ‘zincir büyürken kendi muhakkemesindeki hatayı kabul edemedi.’”¹

İsa, Markos 11’de tapınağa girdiği sırada, burada da benzer bir güç mücadelesi olduğunu görüyoruz. Yetkinin *kendilerinde* olduğunu düşünen kişiler (başkâhinler, Kutsal Yazı uzmanları ve ihtiyarlar) bir gün önce İsa’nın tapınaktaki eylemlerinden ötürü tehdit altında kaldılar. O’nun yetkisini sorgularken esasen şöyle soruyorlardı: “İsa, sen kendini kim sanıyorsun? *Bizim* yetkili olduğumuzu bilmiyor musun?”

Buna karşılık, İsa bir soru sorar: “Yahya’nın vaftiz etme yetkisi Tanrı’dan mıydı, insanlardan mı?” İsa, Yahya tarafından vaftiz edildiği zaman gökler açılmış ve Baba Tanrı, İsa’nın Oğlu olduğunu söylemişti (bkz. Mar. 1:9-11). İsa’nın vaftizi, O’nun ilahi yetkisini resmi olarak ortaya koyan bir

neon tabelasıydı. Eğer tapınak önderleri, sorularının cevaplanmasını isteselerdi, *Yahya'nın* hizmetini yeniden düşünmek durumundaydılar Ancak "halkın tepkisinden korkuyorlardı" (32. ayet). İsa'nın sorusu, onların yüreklerini ifşa etti. İsa'nın kendilerine ait onur payesini alacağından ve kalabalıkların hürmetini yitireceklerinden korkuyorlardı.

Ne kadar yazık! Eğer *dürüst* bir diyaloga razı olsalardı, İsa'nın kim olduğunu öğrenebilirlerdi. Ama razı değillerdi. Asıl ilgilendikleri konu, gerçeği öğrenmekten çok, (kendilerinin değer verdiği şeyler için tehdit oluşturan) İsa'dan nasıl kurtulabilecekleriydi. İsa kendisini dinlemeyi reddedenlerle konuşmayı reddeder.

Düşünün: Düşmekten korkmak için yükseklik korkunuzun olması gerekmez. İsa'nın günlerindeki din adamları gibi, bizler de insanların bizimle ilgili görüşlerinde yer aldığımız kürsüden düşmeye korkabiliriz. Düşme korkusu (güç, itibar ya da insanların hürmetini yitirmek) karar almanızı nasıl etkiliyor? Bu kararlarda Tanrı'ya güvenmek nasıl olur?

Harekete Geçin: Düşme korkunuzun şekillerini tespit edebiliyorsanız, bunları güvenilir bir dostunuzla paylaşarak ışığa getirin. Bazen korkumuzu alt etmenin en iyi yolu, düşündüğümüz şeylere ışık tutmak ve insan korkumuzu olduğu gibi görmektir.

7. GÜN

Şaşırtıcı Güven Kaynağı

*RAB'den korkan tam güvenlidir;
RAB onun çocuklarına da sığınmak olacaktır. (Özd. 14:26)*

Gerçek güven korku aracılığıyla gelir.

Böyle bir cümle ilk başta kafa karıştırabilir çünkü güvenin yeteneklerden kaynaklandığı varsayılır. Ancak kendine en çok güvenen, kendini en çok geliştirmiş yetenekli bireyler, Tanrı korkusu olmaksızın *gerçek* güven-den yoksundurlar. Dışarıdan cesur bir kabadayı havası taşıyabilirler ama içeride ödleri kopmaktadır. Kendilerini güvenli kılan şeylerin (yetenekler, beceriler ve güçlü yönler) ellerinden alınacağından ve sonunda kaybolup gideceğinden korkmaktadırlar. Artık ezgi söyleyemezlerse, güzel değillerse, çalışmıyorlarsa, varlıklı değillerse, ne yapacaklar? Süleyman'ın Özdeyişleri'ne göre, *gerçek* güven kişisel yetkinlikte değil, doğru kişiden korkuda yatmaktadır. Oswald Chambers haklıydı: “Tanrı korkusunun dikkate değer yönü, Tanrı'dan korktuğunuz zaman başka bir şeyden korkmamanız ama Tanrı korkunuz yoksa, her şeyden korku duymanızdır.”¹

Tanrı'dan korkmak O'ndan kötülük geleceğine dair dehşet duymak değildir. Kutsal Kitap'ın Tanrısı'yla karşılaşmanın yarattığı diz büken, dudak uçuklatan bir savunmasızlık vardır. Ancak Tanrı, kötülükten tamamen uzaktır ve *iyidir*. Tanrı'nın bizi titreten kudreti, yine O'nun çocuğunu korumak için vardır.

İlkokul üçüncü sınıftayken, oyun sahasındaki zorbalara korkutucudur – ta ki Baba ortaya çıkana kadar. Aynı şekilde, eğer Tanrı'dan korkuyorsanız, sizi *korkutabilecek* ne varsa, her şeye gücü yeten Tanrı'ya kıyasla ufacık kalır. Eğer Tanrı sizin yanınızdaysa, ölüm vadisinden geçebilir ama sağ ve salim kalırsınız. Tanrı'dan korkanların çocuklarının da bu yüzden *sığınağı vardır*. Tanrı, paranın satın alabileceği bütün ev güvenlik sistemlerinden daha iyidir.

İki oğlum için her hafta Süleyman'ın Özdeyişleri 14:26'yı duaya dökerim. Onların güvenle dolu olmalarını isterim, kendini beğenmiş olma-

rını değil. İkisinin arasındaki farkı yaratan şey kimden korktuğumuzdur. Tanrı'yı tüm görkemiyle görüp de kendini beğenmiş bir şekilde kalamazsınız. Ama Tanrı'yı olduğu gibi gördüğümüzde, muazzam bir sığınaktan muazzam bir güven kazanırız.

Düşünün: En çok nelerden korkuyorsunuz: İtaatin olası sonuçlarından mı, yoksa Tanrı'ya itaatsizliğin olası sonuçlarından mı?

Düşünün: Süleyman'ın Özdeyişleri 14:26, Tanrı korkusunun kişi için güven ve çocukları için sığınak sağladığını öğretir. Çocuklarımız (ve etkilediğimiz diğer insanlar) sadece sözlerimizden değil, aynı zamanda ortaya koyduğumuz örneklerden de öğrenirler. Alçakgönüllü bir itaatle Tanrı'dan korkmanın ne anlama geldiğine dair iyi bir örnek oluşturuyor musunuz? Gerek eylemlerinizi gerekse de sözlerinizle Tanrı Sözü'nün vaatlerini kanıtlıyor musunuz?

Harekete Geçin: Bundan sonra güveninizin dayandığı şeyleri kaybetmekten korktuğunuzda, odak noktanızı becerilerinizden alıp Tanrı'nın karakterine çevirin. Tanrı'nın karakterini görmek için O'nun Sözü –Eyüp 38, Mezmurlar 34 ya da Markos 5-6 gibi metinler– üzerinde derin derin düşünün. Bunları okurken, Tanrı'dan korkmanın getirdiği gerçek güvene kavuşabilmek için Tanrı'ya gözlerinizi açarak büyüklüğünü göstermesi için dua edin.

8. GÜN

Yetersizliğinize Güvenmek

Mesih sayesinde Tanrı'ya böyle bir güvenimiz vardır. Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır. (2.Ko. 3:4-5)

Çocukların etraflarındaki dünyayı keşfetmelerini ve yeni beceriler edinmelerini, dişlerini fırçalamalarını, ayakkabılarını bağlamalarını, kendi başlarına okumayı öğrenmelerini seyretmek zevk vericidir. Belirli bir beceride bir kez ustalık kazanınca, öğrendiklerini göstermeye bayılırlar: “Bak! Seyret! *Kendi başıma yapabiliyorum!*” Çocuklar büyüdükçe, bağımsızlık sağlığın ve olgunluğun işaretidir. Ancak Tanrı'yla ilişkimizde olgunluğun ölçüsü *bağımsızlık* değil, Tanrı'ya *bağımlılıktır*.

Pavlus, Müjde'nin hizmetkârı olarak bunu anlamıştı. Eski Antlaşma'nın altında, Tanrı'nın yasası O'nun halkına neyin iyi olduğunu öğretiyor ama itaate gelince dinleyiciye hiçbir yardım sunmuyordu. “Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim. Ruhumu içinize koyacağım; kurallarımı izlemenizi, buyruklarıma uyup onları uygulamanızı sağlayacağım” (Hez. 36:26-27). Mesih yeni bir antlaşma başlattığı zaman, bu vaat gerçekleşti! Pavlus müjdeleme yaparken, Kutsal Ruh'un dinleyicilerin yüreğinde çalıştığını bilmenin verdiği güvene sahipti. Pavlus'un kendisi yetersizdi ama Tanrı'ya ne kadar çok güvenirse, hizmet için o kadar yeterli oluyordu.

Arkadaşım, Washington şehrinde bir internet şirketi başlattı ama işi dayanılmaz bir dert oldu. Şirket bir projeyi yetiştiremezse ve müşteri iptal ederse ne olurdu? Kilit noktadaki bir işçi şirketten ayrılırsa yerine birini nasıl koyabilirlerdi? Paraları biter de iş yerini kapatmak zorunda kalırlarsa ne olurdu? Uykudan uyanır uyanmaz aklı kaygılarla doluyordu. Her sabah odasından çıkarken kendisini yenilgiye uğramış hissediyordu.

Bu yıllarca sürüp gitti – ta ki bir gün kaygılarını *aktif bir şekilde* Tanrı'ya getirmeye karar verene dek. Her sabah Kutsal Kitap gerçeklerini tek-

rarlamak ve kaygılarını duayla Tanrı'ya kaldırmak için yürüyüş yapmaya başladı. Fazla zaman geçmeden umut geri döndü. Sıkıntılar kaybolmamış ama *kendisi* değişmişti. Tanrı onun felç edici başarısızlık korkusunu iyileştirmeye başlamıştı.

Başarısızlık korkusu, insan korkusunun bir belirtisidir. Tanrı vergisi bir görevin *sonuçlarının* bizim sorumluluğumuz olduğunu varsayar ve paniğe kapılırız. Ancak arkadaşım gibi, (kendimize değil de) Tanrı'ya ne kadar güvenirsek, çok çalışmak, elimizden gelenin en iyisini yapmak ve sonuçları Tanrı'ya bırakmak için o kadar özgür oluruz.

Düşünün: Pavlus yeterliliğinin kendisine değil, her şeye yeterli olan Tanrı'ya güvenmekten kaynaklandığını biliyordu. Peki ya siz? Tanrı sizden imkânsız gibi görünen neler istedi? Bağışlamanız gereken bir eş mi var? Alt etmeniz gereken bir günah mı var? Müjdelemeniz gereken bir komşu mu var? Sadık olmanız gereken bir iş mi var? Yüzleşmeniz gereken bir arkadaş mı var?

Harekete Geçin: Tanrı vergisi bir görevde başarısız olma korkusuna nasıl karşılık veririz? Kutsal Ruh'tan doğan itaatin beş adımı vardır.

- 1) Gerçeği kabullenin: Tanrı olmadan bunu yapamazsınız.
- 2) Dua ederek Tanrı'dan ihtiyacınız olan gücü, bilgeliği ve lütfü dileyin.
- 3) Tanrı'nın yardım, güç ve yön verme vaatlerine güvenin.
- 4) İtaatle eyleme geçerek Tanrı'nın sizi Kutsal Yazılar'dan çağırdığı sorumluluğa adım atın.
- 5) Tanrı olmaksızın yapamayacağınız şeyi yapabilmenizi sağlayan yardımını için O'na şükredin.¹

9. GÜN

Çekirge Sendromu

“Bu halka saldıramayız, onlar bizden daha güçlü... Boydan boya araştırdığımız ülke, içinde yaşayanları yiyip bitiren bir ülkedir. Üstelik orada gördüğümüz herkes uzun boyluydu. Nefiller’i, Nefiller’in soyundan gelen Anaklılar’ı gördük. Onların yanında kendimizi çekirge gibi hissettik, onlara da öyle göründük.”

(Say. 13:31–33)

Tanrı halkını süt ve bal akan ülkeye getirme vaadi vermişti. Mısır’dan çıkış sırasında hiçbir engelin O’nun tasarısını bozamayacağını ve vaadine sadık olduğunu kanıtlamıştı. “Bizim Tanrımız göklerde; ne isterse yapar” (Mez. 115:3). Ancak on iki adam Kenan diyarına gittikleri zaman o kadar büyük insanlarla karşılaştılar ki, kendilerini çekirge gibi hissettiler! Bu bilgiye dayanarak, ülkeyi fethetmek imkânsız görünüyordu. Bu bize, korktuğumuz şeylerin bizi kontrol ettiğini hatırlatır. Adamların korkusu Kenanlılar’dı. Aslında Mısır’a, yani dört yüz yıl zalim bir şekilde köleleştirildikleri yere dönmeye bile hazırdılar!

Tanrı halkını vaat edilen ülkede istiyordu. Öyleyse neden en başta adamlar gönderdi? Sanki *Tanrı’nın* onların edineceği bilgiye ihtiyacı varmış gibi! Eğer adamlar hiç gitmeseydi, bu korkudan sakınabilirlerdi. Hatta en iyisi, onlar gelmeden önce Tanrı’nın insanları oradan uzaklaştırması olurdu. Neden Tanrı *böyle* yaptı?

Tanrı, İsrail’in rakibinden küçük olduğunu ve kendi güçleriyle hiçbir şansları olmadığını biliyordu. Ancak *onların* Tanrı’nın, kendilerini küçük hissettiren insanlardan daha büyük olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Başka bir deyişle, Tanrı kendi halkının kendisine güvenmesini istiyordu.

Küçük oğlum hâlâ yüzmeyi öğreniyor ama onu tutacak birisi olduğunda derinlere atlamaktan zevk alıyor. Havuzda olduğumu ve ona “Oğlum, atla! Söz veriyorum, seni tutacağım” dediğimi, ama onun bana “Baba, atlamak *istiyorum* ama beni tutman mümkün değil. Vazgeçtim” dediğini hayal edin. Beni *onurlandırmış* olur mu? Hayır! Benim kendisini yaka-

layacağıma güvenip de havuza atlayarak beni onurlandırmış olur. Aynı şekilde, Tanrı'ya güvendiğimiz zaman O'nu onurlandırmış oluruz.

Oswald Chambers bir keresinde şöyle demiştir: "Tanrı ya insan gücünün ve kaynaklarının yokluğunda ya da bunlara duyulan güven tümüyle bırakıldığında tasarısını gerçekleştirebilir. Tarih boyunca Tanrı önemsiz kişileri seçmiş ve kullanmıştır çünkü onların kendisine olağanüstü bağımlılıkları, O'nun kendi gücünü ve lütfunu eşsiz bir şekilde göstermesini mümkün kılmıştır. Önemli kişileriye yalnızca kendi doğal becerilerine ve kaynaklarına bağımlı olmayı reddettikleri zaman kullandı."¹

Düşünün: Tanrı'ya itaati korkutucu kılan ne tür koşullarla uğraşıyorsunuz? Bu koşullar Tanrı'ya güvenmeniz için nasıl birer *fırsat* olabilir?

Düşünün: Bazen Tanrı'nın yalnızca parlak, yetenekli ve güçlü insanları kullandığı varsayımına kapılırız. Oswald Chambers'in bize hatırlattığı gibi, Tanrı bizim zayıflığımızı kendi gücünü göstermek için sahne olarak kullanır (bkz. 2.Ko. 12:9-10). İçinde bulunduğumuz durumda bu size nasıl bir umut sunuyor?

Harekete Geçin: Gönderilen adamlar korkuyla felç oldular çünkü insanları büyük, Tanrı'yı küçük görüyorlardı. İnsanlara korkuyla her baktığımızda, Tanrı'nın kim olduğunu hatırlamak için ona iki kez bakmalıyız. Bundan sonra korkuyla ayartıldığınızda iki sütunlu bir liste yapın. Bir sütuna kaygılarınızı kaydedin, diğerini de Tanrı'nın kim olduğunu ve neler vaat ettiğini kendinize hatırlatmak için kullanın. Hatırlamakta zorlanıyor musunuz? Önünüzde açık bir Kutsal Kitap'la Tanrı'ya bağlı bir dostunuzdan listeyi yazmanıza yardımcı olmasını isteyin.

10. GÜN

İnsanlarla Aranıza Mesafe Koymak

Göz ele, “Sana ihtiyacım yok!” ya da baş ayaklara,
“Size ihtiyacım yok!” diyemez. (1.Ko. 12:21)

İnsan korkusu, insanların bizi beğenmelerine ve bizim hakkımızda belli bir şekilde düşünmelerine ihtiyaç duyduğumuzda ortaya çıktığı için, kimseye ihtiyacım *olmamasının* insanlardan *korkmadığımız* anlamına geldiğini varsayabiliriz. Ama bu doğru mudur? Dört tür insan düşünün:

- *Sert adam.* Hiçbir şey onu korkutamaz gibi görünür. Başkalarına hizmet eder ama kimseye muhtaç olmamak için hizmet *edilmek* ona zor gelir. Sakindir ve serinkanlıdır. Her şey onun için yolundaymış gibi görünür. Ancak ilişkiler söz konusu olduğunda, “sert adamlar” insanlarla aralarına mesafe koyarlar. Konuşabilirler ama yüreklerini dostlarına, çocuklarına ya da eşlerine asla açmazlar.
- *Bağlanmayan.* Bir davete “belki” demeyi sever. Kendisini adama düşüncesine karşı alerjisi vardır. Seçenekler önünde olduğu sürece arkadaşlarla takılmayı sever. Fazla yakınlaşma ya da rahatsız olma gibi bir şey olduğunda, çıkış kapısı seçeneğinin olmasını ister.
- *Riskten kaçınan.* Ya geçmişte yaralandığı için ya da gelecekte yaralanma olasılığı olduğu için nadiren bir ilişki başlatır, nadiren birisini davet eder ya da nadiren sohbet açar. Konuştuğu zaman havadan sudan, spordan ya da televizyonda seyrettiklerinden söz eder.
- *Rol yapan.* Ona nasıl olduğunu sorun, yanıtı her zaman “Harika” olur ama iç varlığında ölmektedir. Ya işi risktedir ya da bir ilişkisi bozulmaktadır. Onu yiyip bitiren şey, itiraf edilmemiş bir günah olabilir (bkz. Mez. 32:3-4). Nedeni ne olursa olsun, başkasının kendisini o şekilde görmesine izin vermektense, içinde tutmayı daha güvenli bulur.

Bu insanların ortak noktaları nedir? Farklı görünebilirler ama hepsi de aynı şeyi söylemektedir: *Ben bunu kendi başıma yapabilirim. Eğer yal-*

nız yaparsam, daha sağlam olur. Aldanmayın! Güç ve özgüven, bağımsız olmak ya da kimseye ihtiyaç duymamak değildir. Pavlus'un bize 1. Korintliler 12'de hatırlattığı gibi, başkalarına ihtiyacımız olmadığını söyleyemeyiz. Mesih'in bedeni olarak birbirimize bağımlı olmak üzere yaratıldık. Gerçek güven yüreklerimizi açmak, savunmasız olmak ve riskleri kabul etmektir.

Düşünün: Sizi gerçekten tanıyan insanlar var mı? Öz geçmişinize ya da sosyal medya profilinize neler koyduğunuzu değil de umutlarınızı ve hayallerinizi, başarılarınızı ve başarısızlıklarınızı, imanınızı ve korkularınızı bilen insanlar var mı?

Düşünün: Herkesin arkadaşı olup, kimse tarafından tanınmayabilirsiniz (bkz. Özd. 18:24). Kendinizi diğer insanlardan soyutlayabilirsiniz (bkz. Özd. 18:1). Korkunun insanlardan uzak durmamıza neden olan birçok şekli vardır. İnsanları uzaklaştırma konusunda ne şekillerde ayartılıyorsunuz?

Harekete Geçin: Katıldığınız kilisenin bir üyesi misiniz? Eğer bir bölgede yeniyseniz ve iyi bir kilise bulmaya çalışıyorsanız, farklı kiliseleri gezmeniz anlaşılır bir şeydir. Ancak bir noktadan sonra, kilise kilise gezmeyi bırakıp birine üye olmak iyi olur! Bu kararlılığı gösterip kendinizi adamak insan korkusuyla baş etmenin ve başkalarını severek onlar tarafından tanınma sözü vermenin iyi bir yoludur. Kilisedeki insanların size hizmet sunduğu ama sizin gurur ya da korku nedeniyle bunu reddettiğiniz yollar varsa, bunları kabul edin ve yardımları için teşekkür edin.

11. GÜN

Üzerinize Alınmayın

*Ahmak sinirlendiğini hemen belli eder ama ihtiyatlı olan
aşığılanmaya aldırılmaz. (Özd. 12:16)*

Eşim: “Canım, orada sola dönmen gerekiyordu.”

Ben: “Hayır – bu kestirme yol (...Umarım!)”

Eşim: “Hayatım, yol buzlu; yavaşlarsan iyi olur.”

Ben: “Yooo! Araba kullanmayı biliyorum.” [*bunu sessizce söyledim*]

Eşimi seviyorum ve ona saygı duyuyorum – öyleyse neden zaman zaman bana araba kullanmayı öğretmeye kalktığında savunmaya geçiyor ya da ters cevap veriyorum? Çünkü iyi bir sürücü *olduğuma* eminim! Yüreğimden şöyle geçiriyorum: *Sen benim kim olduğumu bilmiyor musun? Mario Andretti'nin benden üstünlüğü yok!*

Çoğunlukla insanların söyledikleri şeyler bizi gücendirir çünkü “*Haklıyım; Daha iyiyim, Daha önemliyim; Daha değerliyim*” diye düşünürüz. Bunu sesli olarak ifade etmeyebiliriz ama kendimizle ilgili üstün düşüncelerimiz, dışarıdan iyi görünmek için giriştiğimiz çabalardır. Bu şekilde insanların bizi olduğumuzu düşündüğümüz kadar önemli, güzel, yetenekli ve güçlü olarak gördüğünden emin olmaya çalışırız. Kolayca utanıyor musunuz? Sık sık gücenip savunmaya geçiyor musunuz? Büyük olasılıkla bunun nedeni yüreğinizdeki insan korkusudur.

Süleyman'ın Özdeyişleri bize, “Ahmağın öfkesi hemen bilinir” der. *Öfke* sözcüğü yüreğin huzursuz, kışkırtılmış, tahrik olmuş, duygusal yünden patlamaya hazır durumunu tarif eder.¹ Süleyman'ın Özdeyişleri'nin kınadığı sorun, hakarete uğradığınızda hissettiğiniz burukluk *değildir*. Sorun, öfkenin hemen bilinmesidir. Ahmak önce konuşur, *sonra* düşünür.

Oysa sağduyulu kişinin “hakareti görmezden geldiği” söylenir. Sağduyulu insanlar hakaretler yokmuş gibi davranmazlar. Bunun yerine sakinleşirler, dua ederler ve *sonra* karşılık verirler. Peki ama bunu nasıl yapabiliyorlar? İnsanlardan korkanlar, başkalarının kendileriyle ilgi-

li düşüncelerinin kontrolü altındadırlar ve bu yüzden de imajları tehdit edildiğinde, adeta hayatları buna bağılıymış gibi imajlarını savunmak için düşünmeden tepki gösterirler. Oysa Tanrı'dan korkanlar, bir hakareti görmezden gelebilir ya da kabahatli kişi hakkında en iyisini varsayabilirler. En önemli şeyin başkalarının *kendileri* hakkındaki değil, *Tanrı* hakkındaki düşünceleri olduğunu bilirler. Bu noktada Süleyman'ın Özdeyişleri'nin bize Rab korkusunun bilgeliğin başlangıcı olduğunu öğretmesi hiç şaşırtıcı değildir (bkz. Özd. 1:7; 9:10)!

Düşünün: Bir dostunuz sizi günahınızla yüzleştirdiğinde savunmaya mı geçersiniz? Derhal inkâr yoluna gidip onların günahlarına mı parmak uzatırsınız? Okulda dikkate alınmadığınız zaman önemsenmediğinizi mi hissedersiniz? Fark edilmediğinizde ya da teşekkür almadığınızda ne olur? Size haksızlık yapıldığında nasıl karşılık verirsiniz? Ya da size hakaret veya saygısızlık edildiğinde? Doğru karşılık vermenin bir kısmı, yanlış karşılık verme eğilimimizi fark etmektir.

Harekete Geçin: Bir odaya adım atarken amacımız önemli görülmek yerine hizmet etmek olsa, savunmacı tutumumuz nasıl da çabuk kaybolur! Bir sonraki savunmaya geçme ayartısıyla karşılaştığınızda, Mesih'i örnek alın: “Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı” (1.Pe. 2:23). Bunu günahlarımızı kendi bedeninde taşımak için yaptığını hatırlamak (24. ayet), kendimizi savunma ihtiyacına girmek yerine kendimizi Tanrı'ya emanet etmemize çokça yardımcı olur.

12. GÜN

Göz Dikmeyeceksin

Günahkârlara imrenmektense, sürekli RAB korkusunda yaşa. Böylece bir geleceğin olur ve umudun boşa çıkmaz.
(Özd. 23:17-18)

Geçen hafta radyoyu dinlerken, erkeklerde saç dökülmesiyle ilgili bir reklamda şöyle deniliyordu: “Saç erkeğin en önemli şeyidir. Onun nasıl görüldüğünden ve cüzdanından bile daha önemlidir – *her şeyden* daha önemlidir.” Yapma ya! Saç dökülmesi sıkıntılı bir durum olabilir ama *her şeyden daha mı önemli?* Bu ürünü satmak için biraz fazla abartmıyor muyuz?

Bir ürünü satmak için kullanılabilecek etkili reklam araçlarından biri korkuyu sömürmektir. Sattıkları ürüne (saç dökülmesini önleyen ürün, giysiler, yiyecek, içecek, para kazanma kursu, vb.) yönelik ihtiyacımız abartıyorlar ve biz de hayatımızın *onsuz* neye benzeyeceğine dair kâbusun etkisi altına giriyoruz. Onların ürününü almak bizi mutlu, sağlıklı ve önemli hissettirecek olan “postayla sipariş kurtarıcısı” oluyor.

İmrenmek, korku uyandıran bir reklam kampanyası gibi işlemektedir. İmrenmek bir şeye sahip olmamız *gerektiğine* dair bizi inandırır. Başkalarıyla aynı yaşam tarzına, giysi bedenine, saçla dolu bir başa, yeteneklere ya da becerilere, şöhrete ve konforlu hayata sahip olmadığımız takdirde *asla* mutlu, sağlıklı ya da önemli olamayacağımıza dair bizi ikna eder. Kısa süre içerisinde, o ürüne sahip olmak hayatınızı kontrol eder. *Sürekli* onu düşünürüz. Onu nasıl elde edeceğimizi, koruyacağımızı, başkalarına göstereceğimizi ve daha fazlasını bulabileceğimizi düşünüp dururuz.

İmrenmenin ve korkunun nasıl bağlantılı olduğunu görüyor musunuz? Süleyman’ın Özdeyişleri 23:17 ikisini karşılaştırır: “Günahkârlara *imrenmektense*, sürekli RAB korkusunda yaşa.” Başkalarına imrenmek; onlardan korkmak, bizi mutlu edecek şeyi asla bulamayacağımıza dair korkunun kontrolünde yaşamak demektir. Elde *ettiğimizde* kaybedeceğimizden korkmak demektir. İmrenmenin tersiyse Rab’den korkmaktır. Rab korku-

su bizi korkuya köle olmaktan özgür kılar çünkü umudumuz artık *üründe* değil, Tanrı'dadır. Geleceğimizi, değerimizi ve mutluluğumuzu O'na emanet ederiz! Tanrı'dan korkanların "geleceği olur ve umutları boşa çıkmaz" (Özd. 23:18).

Düşünün: İmrenmek, başka insanlar bizim istediğimiz ya da hak ettiğimizi zannettiğimiz bir şeye sahip olduklarında hissettiğimiz güvenmedir. İmrenmek, başkaları bizim sahip olmadığımız bir şeye sahip olduklarında hüznü yaratır.¹ Sizin hayatınızda imrenme nerede baş gösteriyor? Mutluluk ve önem için Tanrı'dan başka neye güveniyor ve umut bağlıyorsunuz?

Harekete Geçin: İmrenmeyle mücadele etmenin en iyi yollarından biri, Tanrı'ya dua etmek ve imrendiğimiz kişiler için bereket dilemektir. Tanrı'nın kullanması, teşvik etmesi ve geliştirmesi için dua ettiğiniz bir kişiye güvenmek zordur. Bugün imrendiğiniz kişiler için ve kendi yüreğinizdeki imrenmenin Rab korkusuyla yer değiştirmesi için duaya vakit ayırın.

Harekete Geçin: İmrenmeyle ifade bulan insan korkusu, bir bakış açısı sorunudur. Asaf 73. Mezmur'da kötülerin refahını kıskanıyor, ta ki geri çekilip büyük resmi görene dek. Onların sonunu görünce (17. ayet), kötülerin kolay yaşamı o kadar cazip görünmüyor. İmrenmeyle savaşmak için, Mesih'te olmanızdan dolayı Tanrı'nın size vaat etmekte olduğu geleceği düşünün.

İNSAN KORKUNUZU YENİN

Güvensizlik, iltifat avcılığı, sabırsızlıktan bekleyememe, fazla adanmak ya da başarısızlık korkusu yüzünden hiç kendini adayamama, insanlarla araya mesafe koyma, savunmacı tutum, imrenme, gurur... insan korkusuna işaret eden belirtiler hep etrafımızdadır. Kutsal Yazılar'ın insan korkusunu nasıl tanımladığını anladıktan sonra, *kendimizin* başkaları tarafından ne kadar çok kontrol edildiğini görmeye başlarız. İnsan korkusunun bizi ne denli sefil bir hale sokabildiğini görürüz. Şimdi bunu gördüğümüze göre, neler yapabiliriz? Tanrı bizim yaşayabilmemiz için insan korkusunu öldürmemize nasıl yardımcı oluyor (bkz. Rom. 8:13)? Bu ikinci kısımda dikkatimizi insan yerine Tanrı'dan korkmamız için Kutsal Yazılar'ın bize verdiği araçlara çevireceğiz.

13. GÜN

İnsan Korkunuzu Tanrı Korkusuyla Yenin

“Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı’dan korkun. Evet, size söylüyorum, O’ndan korkun. Beş serçe iki meteliğe satılmıyor mu? Ama bunlardan bir teki bile Tanrı katında unutulmuş değildir. Nitekim başınızdaki bütün saçlar bile sayılıdır. Korkmayın, siz birçok serçeden daha değerlisiniz.” (Luk. 12:4-7)

Ölüm korkutucu bir şey olabilir. Nitekim ölüm, en büyük bilinmezliktir. Ancak İsa, ölümden daha kötü bir şey olduğunu öğretir! Cehennem gerçekliği her şeyi yerli yerine oturtur. İnsan korkusunu yenme umudumuz yaratıcı çözümlere değil, insan yerine Tanrı’dan korkmaya dayalıdır. Tanrı’dan korkmak, zulüm ya da eziyet altında sinmek değildir. Tanrı korkusu, O’nun her şeyi aşkın yüceliği, sınırsız kudreti ve kusursuz adaleti karşısında titreyip hürmet duymaktır.

Tanrı Eski Antlaşma’da kendisini Musa’ya açıkladığında, insanların “suçlarını, isyanlarını ve günahlarını” bağışladığını ilan etti. Ama ardından şöyle dedi: “Hiçbir suçu cezası bırakmam” (Çık. 34:7). Şimdi bu, bizim gibi günahkârlar için bir sorundur. İyi ve adil Tanrı, günaha göz kırpmayacak, onu halının altına süpürmeyecektir; günahın her türlüünü –sizin kiler ve benimkiler de dahil olmak üzere– cezalandıracaktır.

Bu biraz zihnimize nüfuz etsin. Bizler ağlayışın, dış gıcirtısının (bkz. Luk. 13:28) ve sönmeyen ateşin (bkz. Mat. 25:42) hâkim olduğu yeri hak ediyoruz. Üstelik Tanrı’nın insanı “cehenneme atma yetkisi” vardır (Luk. 12:5). Hristiyanlığın Müjdesi, Tanrı’nın adaletin gereklerini görmezden gelmesi değil, suçumuzun ücretini bizim yerimize ödemesidir. Kutsal bir Tanrı günahı böyle bağışlayabilir. Mesih ağaca asıldığı zaman, günahlarımızı kendi bedeninde taşıdı (bkz. 1.Pe. 2:24) ve üçüncü günde ölümden dirilerek borcun tamamen ödendiğini kanıtladı.

Tim Keller'ın yazdığı gibi, "Müjde şudur: Kendi içimizde inanmaya cüret edemeyeceğimiz kadar günahlı ve kusurluyuz ama İsa Mesih'te umut etmeye cüret edemeyeceğimiz kadar çok sevgi ve kabul görüyoruz."¹ İnsan korkumuzu yenmek için, bu gerçekliklerin *ikisine de* sınıksız sarılmamız gerekir. Kutsal ve her şeyden yüce olan Tanrı'dan haklı olarak korktuğumuzda, insan korkumuzun ne denli budalaca olduğunu fark ederiz. Tanrı'nın sevgi ve merhametinin derinliğini gördüğümüz zaman, bunlara kıyasla özlem duyduğumuz insan takdirinin ne denli bayağı olduğunu anlarız. Tanrı'nın büyüklüğünün, merhametinin ve sevgisinin ışığında hangi korkularınızın kaybolup gitmesi gerekir?

Düşünün: Hiçbir sorun, Tanrı'ya karşıt olma sorunuyla karşılaştırılmaz. İnsan düşüncesi bir süre için devam eder ama cehennem sonsuza kadar sürer. Hristiyan, kendi günahlarını fark ederek onlara sırt çevirir ve İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak güvenir. Bugün Mesih'e güveniyor musunuz? Eğer güvenmiyorsanız, bu başlangıç noktasıdır. Dua etmek için zaman ayırın. O'na ihtiyaç duyduğunuzu kabul edin, günahlarınızı itiraf edin ve İsa'ya güvenin. Tanrı, O'na imanla yakaranların O'na karşıt olmaktan çıkıp O'nun yanında olacağını vaat eder. Mezmur yazarının söylediği gibi, "RAB benden yana, korkmam; insan bana ne yapabilir?" (Mez. 118:6).

Düşünün: Luka 12:7, "Korkmayın, siz birçok serçeden daha değerlisiniz" diyor. Müjde bize Tanrı'nın bizimle ne kadar çok ilgilendiğini hatırlatır. Nitekim o kadar çok ki, Tanrı'nın Oğlu canını bizim uğrumuza feda etmiştir. Tanrı'nın sizi sevdiğine inanıyor musunuz? Bu gerçekte huzur buluyor musunuz?

Harekete Geçin: Tanrı'ya ilgisi için teşekkür etmeye ve sevgisini daha çok kavramak için dua etmeye vakit ayırın.

14. GÜN

Ateşi Körükleyin

Bu nedenle, ellerimi senin üzerine koymamla Tanrı'nın sana verdiği armağanı alevlendirmen gerektiğini hatırlatıyorum. Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir.

(2.Ti. 1:6-7)

Martin Luther, 1505 yılının temmuz ayında, genç bir hukuk öğrencisi olarak okuduğu Alman üniversitesine doğru yürürken bir fırtınaya yakalandı. Eve varmadan önce şimşek o kadar yakınına düştü ki, onu yere yıktı. Ölümün gerçekliği onu kendine getirdi ve korkuyla “Azize Anna, bana yardım et! Yaşarsam, bir keşiş olacağım!” diye bağırdı. Yeminine sadık kalarak hukuk okulundan ayrıldı ve ölüm korkusundan sığınak bulma umuduyla bir manastıra katıldı.

On beş yıl sonra, farklı bir insan görüyoruz. Artık korkuyla sinmeyen Luther, Protestan Reformunda önemli bir önderlik rolünü üstlendi. Müjde uğruna bir konseyin önünde duran cesur bir adama dönüştü. Kutsal Roma İmparatoru'nun gazabı üzerinde olduğu ve ayrıca öğretilerinden vazgeçmediği sürece kazıkta yakılma tehdidi olduğu halde, Luther şöyle karşılık verdi: “Rab korkusunda yürümek zorundayım... vicdanım Tanrı'nın Sözü'ne tutsaktır. Hiçbir şeyden vazgeçmem ve vazgeçmeyeceğim, çünkü vicdana karşı gelmek ne güvenlidir ne de doğrudur. İşte burada duruyorum. Başka bir şey yapamam.”¹

Luther'e benzeyen çarpıcı bir duruşla yüzleşmek durumunda kalmayabiliriz ama Luther'in yaşadığı değişim her Hristiyan için geçerlidir. Pavlus, genç yaşta olan ve ürkeklik eğilimi olan Timoteos adlı pastörü teşvik ederken, bu değişimi tanımlıyor. Bugünkü metnimizi tekrar okumak için vakit ayırın. Korkuyla savaşımızda “Ben böyleyim işte; yapım böyle” diye düşünmek ve kendimizi korkuya ve kaygıya teslim etmek gibi bir ayartıya kapılabiliriz. Ancak siz böyle *değilsiniz!* Eğer Mesih'teyseniz, yeni bir yaratıksınız! Tanrı size korku değil, cesaret ruhu vermiştir. Size *güçlü* cesaret, *sevgiyle dolu* cesaret ve *özdenetimli* cesaret ruhu vermiştir.

Pavlus'un, bu Tanrı vergisi cesaret için kullandığı tasvir bir alevdir. Kendimizi cesur *hissetmediğimiz* zamanlarda, Tanrı'nın bizim kimliği-mizle ilgili söylediği gerçeğe inanmak zor olabilir. Sanki cesaretimizin fi-tili sönmek üzereymiş gibi gelebilir. Cesaretimizin zayıf korunu Tanrı'nın Sözü'ne derin bir şekilde dalarak kükreyen bir ateşe çevirebiliriz. Tanrı'nın karakterini ve ne kadar *büyük* olduğunu gördüğümüz yer burasıdır. Cesaretimiz kısa sürede tekrar alevlenir.

Düşünün: Kendinizi nasıl görüyorsunuz? Duyguların, durum-ların ve korkunun mu kimliğinizi tanımlamasına izin veriyor-sunuz? Yoksa Pavlus'un da sizi teşvik ettiği gibi, sizinle ilgili gerçeği Tanrı'nın Sözü'nün tanımlamasına mı izin veriyorsunuz?

Düşünün: Michael Reeve, *Unquenchable Flame* (Söndürülemez Alev) adlı kitabında, Luther'in Tanrı vergisi cesareti nasıl alev-lendirdiğini açıklıyor: "İlgili bir Kutsal Kitap ayetini duvara, bir mobilyaya ya da elinin altındaki bir şeye yazarak kuşkularıyla savaşırdı... İç varlığında sadece günah ve kuşku olduğunu bilirdi. Bütün umudu kendisinin dışında, Tanrı'nın Sözü'ndeydi. Tanrı'nın huzurundaki güvenliği, nasıl hissettiğinden ya da ne kadar başarılı olduğundan etkilenmezdi. Böylece, kuşkuyla yüzleşirken teselli için kendi içine bakmaz... bunun yerine gözlerini bu değişmez, dışsal sözde tutardı."²

Harekete Geçin: Gözlerimizi Tanrı'nın Sözü'ne odaklamanın bir yolu, Kutsal Yazılar'ı ezberlemektir. Ezberlemek, Tanrı'nın Sözü'nü yüreklerimizde saklamamıza, böylece bulunduğumuz her yerde çabucak aklımıza getirmemize yarar. Bir başlangıca mı ihtiyacınız var? 2. Timoteos 1:6-7'yi zihninize yazın.

15. GÜN

Tanrı'nın Sizi Önemsemediğini Hatırlayın

Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: "İnsan ne ki, onu anasın ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?" (Mez. 8:3-4)

Kafa karıştırıcı bir soruna mükemmel çözümü buldum. Chicago'daki bir kilisenin birkaç pastörüyle birlikteyim ve oturmuş, ekip olarak beyin fırtınası yapıyorduk. Çözüm benim için netti. Bu nedenle herkesin dikkatini üzerimde topladıktan sonra fikrimi paylaşıyorum, herkes bana teşekkür eder ve uygulamaya koyarız diye düşünüyordum. Sorun çözülmüş olurdu. Ancak umduğum karşılığı alamadım. Konuşmam biter bitmez, grup "Başka fikri olan var mı?" diye sordu. "Parlak" fikrim çöpe atıldı, toplantı hiç durmadan devam etti ve başka birinin fikrini kabul ettiler. Olgun, deneyimli pastör olduğum için, ne yapılacağını biliyordum. Suratımı astım, kendime acıdım ve içime kapandım. İyi bir fikir gördüklerinde değerini bilmiyorlarsa, ben de artık konuşmayacaktım.

Tanrı'nın lütfuyla o sabah ibadetim sırasında 8. Mezmur'u okumuştum. Somurtarak oturduğum sırada, Tanrı o mezmuru sevgisiyle aklıma getirdi: "Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: 'İnsan ne ki, onu anasın ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?'" Tanrı adeta şöyle diyordu: "Zach, suratını astın çünkü toplantıdaki insanların seni önemsemelerine alabildiğine muhtaçsın. Bu süre zarfındaysa yerin ve göğün Yaratıcısı olan *Ben*, seni önemsiyorum. Bu yeterli değil mi? Bunu o kadar çabuk mu unuttun?"

Bu *fazlasıyla* yeterliydi. Tanrı beni önemsemediği için değerim artık başkalarının düşüncelerine bağlı değildi. Değerim Tanrı'nın hak edilmeyen, lütfkâr sevgisinde güvendedi! Bu gerçeği kendime hatırlattığımda, Tanrı beni kendime acıma çukurundan çıkardı ve toplantıya yeniden kendimi verebildim. Kendim hakkında endişelenmekten özgür olduğum için artık Tanrı'nın adıyla ve başkalarının iyiliğiyle ilgilenmekte de özgürdüm.

Tanrı'nın suretinde yaratılmış ve Mesih'in kaniyla kurtarılmış birisi olarak, Tanrı'nın sizi önemseydiğinden emin olabilirsiniz. Tanrı size karşı dikkatsiz, fazla meşgul ya da kayıtsız değildir. Tanrı'nın kim olduğunu bilmek ve O'nun sizinle nasıl ilgilendiğini bilmek her şeyi değiştirir.

Düşünün: Kimin takdirini kazanmaya muhtaçsınız? Hayranlığı, ilgisi ya da saygısı sizi memnun edecek birisi var mı? Bu kişinin ilgisini kovalamak sizi nasıl etkiledi?

Harekete Geçin: Tanrı'nın bizi önemsemesinin verdiği özgürlüğü tatmak için öncelikle Tanrı'nın büyüklüğünü ve ikinci olarak bizimle ne kadar çok ilgilendiğini hatırlamamız gerekir. Aşağıdaki metinlerde bu gerçeklerin her biri üzerinde düşünmeye vakit ayırın:

- Tanrı'nın büyüklüğü —Yeşaya 40:26; Yeşaya 55:9; Yeremya 32:17; Romalılar 11:33–36
- Tanrı'nın bize olan ilgisi —Mezmun 121:5–6; Sefanya 3:17; Luka 12:7; Romalılar 5:8

16. GÜN

Sakin Olun; Kendinizin Uzmanı Değilsiniz

Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi. Sına beni, öğren kaygılarımı. Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı; öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda! (Mez. 139:23–24)

İçebakışın nasıl bir şey olduğunu bir düşünün. Kendinizi *kendiniz* hakkında düşünmek için bir muayene masasının üzerine, spot lambanın altına yerleştirmenin nasıl bir şey olduğunu düşünün. Biraz içebakış sağlıklıdır. Aynaya bakarak Tanrı'ya ve başkalarına yönelik sevgimizi ve günahla savaşıımızı değerlendiririz. Ancak kendimiz hakkında çok fazla düşünürsek, hayata *kendimizi* merkezde görerek bakarız. Kendimizi saplantı yapmak, insan korkusuna götüren köprüdür. Kendimizi merkeze koyarsak, insanları hizmet etmemiz gereken kişiler olarak görmeyi de bırakırız. Bunun yerine şöyle sorarız: “*Benim* hakkımda neler düşünüyorlar? *Benden* hoşlanıyorlar mı? Bu ilişkinin *bana* nasıl yararı dokunur?”

Kutsal Kitap yüreğimizi korumamız (bkz. Özd. 4:23), imanda olup olmadığımızı sınamamız (bkz. 2.Ko. 13:5) ve Rab'bin Sofrası'nı almadan önce de kendimizi sınamamız (1.Ko. 11:28) için çağrıda bulunur. Kendimizi sınamak, Tanrı'ya güvenmemize yardımcı olur ve günahın aldattıcılığının yüreklerimizi katılaştırmasını engeller. Ancak bazen o kadar çok içimize bakarız ki, kendimizi sınama aracı bir puta dönüşür. Başka bir deyişle, “iyi” olmak için Tanrı'ya bağımlı olmak yerine kendimize ilgili bilgimize bağımlı hale geliriz!

139. Mezmur'un anlamamıza yardımcı olabileceği bir şey de budur. Sizin üzerinizde uzman olan kişi sizi yaratan (13-15. ayetler) ve her zaman sizinle birlikte olan *Tanrı*'dır (7-12. ayetler). Sonuç olarak, yüreğinizden geçen *her şeyi* bilmenin yükünü taşımak zorunda değilsiniz. Evet, yüreğinizi koruyun ve kendinizi sınamak için vakit ayırın ama sizi mükemmel bir şekilde tanıyan Tanrı'ya teslim olun – ve dinlenin. Her şeyi bilen bir ilah olmaya çalışmak yerine, Kral Davut gibi dua edin: “Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi! Sına beni, öğren kaygılarımı!” Ardından, sizi tanıyan, seven ve size sonsuz yaşam yolunda öncülük eden Tanrı'ya güvenin.

Düşünün: Güvenilir bir dostumuzdan ya da aile üyesinden yardım istediğimizde, kaygılanmayı bırakırız çünkü o kişinin yeterli ve güvenilir olduğunu, bizi sevdiğini biliriz. Bizler Kral Davut gibi Tanrı'nın yüreklerimizi yoklamasını ve bize öncülük etmesini istediğimizde, ne kadar da çok dua edip dinlenebilmemiz gerekir? Bu tür dualar Tanrı'yı isteğimizi yerine getirmeye mecbur etmez ama Hristiyanlar olarak bize her şeye gücü yeten, mükemmel derecede güvenilir olan ve bizi hayal edebileceğimizden daha fazla seven diri Tanrı'yla ilişkide olduğumuzu hatırlatır (bkz. Ef. 3:18-19). Tanrı'nın sizi, kör noktalarınızı size göstermek için halkını ve sözünü kullanacak ve size doğru yönde öncülük edecek kadar çok sevdiğine güveniyor musunuz?

Harekete Geçin: İç dünyanıza haddinden fazla bakma riskiniz var mı? Eğer varsa, bundan sonra o tehlikeye düşme noktasına geldiğinizde muayene masasından kalkın ve şöyle sorun: "Etrafımdaki insanlara nasıl hizmet edebilirim? Bugün onların hangi ihtiyaçlarıyla ilgilenebilirim?" Başkalarıyla ilgilenmek için attığınız bu pratik adım, Tanrı'nın sizinle ilgilendiğine ve size sonsuz yaşam yolunda öncülük ettiğine dair güveninizin bir ilanı olabilir.

17. GÜN

İtaat Sıçramasını Yapın

“Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim.” (Yu. 14:21)

Pastör olmak *güvenli* yol değildi. Nebraska Üniversitesi'ndeki son yılda makine mühendisliği okuyordum ve planım okul bitince bir iş bulup yerleşmekti. Ancak aylarca dua ettikten ve kilisenin teşvikini aldıktan sonra, Tanrı'nın beni pastörlüğe çağırdığını hissettim. O'nun çağrısını izleme kararı heyecan vericiydi ama korkular yarattı. Teoloji okulunun ücretini nasıl ödeyecektim? Ya onca zamanı ve enerjiyi tüketip de başarısız olursam ne olacaktı? *Gerçekten* çağrılıyor muydum yoksa bu sadece benim saflığım mıydı? Tanrı'nın beş yıllık ilahi planını göstermesini ve olacak her şeyin güvencesini vermesini istedim ama bu asla olmadı. Hiçbir güvence yoktu – yalnızca Tanrı'ya güvenme buyruğu vardı (Özd. 3:5-6).

Bu kararı on beş yıl önce verdim. Tanrı bana ve aileme sadık kalarak yolun her adımında, inişlerde ve çıkışlarda bizimle birlikte yürüdü. Tanrı bana kendisine güvenecek lüftü bağışlamamış olsaydı, pastörlük hizmetinin sevinçlerinde, kederlerinde, zaferlerinde ve hayal kırıklıklarında O'nun yardımını asla görmeyecektim. Tanrı beni sevecen ve sağlam bir şekilde konfor alanımdan tutup çıkardı ve beni şöyle demem için yönlendirdi: “Önümdeki beş yılda ya da beş dakikada beni neyin beklediğini bilmiyorum ama Tanrı'ya güvenerek adım atacağım.” Şükrediyorum ki Tanrı böyle yaptı!

Bazen insan korkusunu öldürmenin en iyi yolu itaat adımı atmaktır. Tanrı bize beş dakikalık ya da beş saatlik lütuf vereceğini vaktinden önce vaat etmiyor. Bize *yardım gereksindiğimizde* merhamet ve lütufla yardımcı olacağını vaat ediyor (İbr. 4:16). Bu nedenledir ki İsa, Yuhanna 14:21'de şöyle diyor: “Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur.” İsa'yı sevmek, O'nun kendi vaatlerini yerine getireceğine güvenmeyi içerir. O'na ne kadar güvenir ve itaatle adım atarsak, Tanrı'nın lütfunu

ve sadakatini de o kadar çok görürüz. İsa'nın aynı ayette söylediği gibi, "Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim."

Belki Tanrı'nın kudretli, bilge ve sadık olduğunu *duydunuz*. O'na güvendiğimiz ve itaat ettiğimizde, bu gerçekleri *duyma* noktasından onları hayatımızda *görme* noktasına varırız. O zaman Tanrı kendisinin kudretli, bilge ve sadık olduğunu gösterir. Tanrı'yı iman gözleriyle görmek O'nu yüceltir ve insan korkusunun akılsızca, Tanrı korkusununsa akıllıca olduğunu gösterir.

Düşünün: Tanrı'yı daha çok görmek istiyor musunuz? O'nu görmemenizin nedeni, O'na bir alanda güvenmemeniz olabilir mi?

Harekete Geçin: İnsan korkusunun sizi itaat adımı atmaktan alıkoyduğu oldu mu? Bir arkadaşınızla Müjde'yi paylaşmaktan? Tehlikeli bir durumda gerçeği söylemekten? Para az olduğunda cömert olmaktan? Bir ilişkide yüreğinizi açma riskine girmekten? Bugün Tanrı sizden ne istiyorsa, o konuda O'na güvenin ve itaat edin. Eğer risk yüreğinizde korku uyandırıyor, korkuya karşı sevgiyle savaş verin çünkü itaat Tanrı'ya duyulan sevginin bir ifadesidir.

18. GÜN

Gerçek Büyüklüğü Yeniden Tanımlayın

Bunu işiten on öğrenci Yakup'la Yuhanna'ya kızmaya başladılar. İsa onları yanına çağırıp şöyle dedi: "...Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi." (Mar. 10:41-45)

Yakup ve Yuhanna, İsa'ya yaklaşarak gizli bir anlaşma yapmaya çalışıyorlardı. İsa'nın birinci ve ikinci adamı olmak, Tanrı'nın egemenliğinde başbakan ve genelkurmay başkanı olmak istiyorlardı. İsa'nın sağında ve solunda oturma ricaları, büyüklük yolundaki bir uğraşıydı. Diğer öğrencilerden *daha büyük* görüldüklerinden emin olmak istiyorlardı. Ancak diğer on öğrenci bunu öğrendiklerinde öfkeleniler! Teşvik kırıklığımızın, kaygılarımızın ve korkularımızın büyük bir kısmı kendi statümüzle ilgili endişemizden kaynaklanır: Başkaları beni nasıl görüyor? Beni başkalarıyla nasıl kıyaslıyorlar? Kriterleri ne düzeyde karşılıyorum? Uyum sağlıyor muyum? Önemli birisi olarak görülüyor muyum? Ama büyüklüğü karşılaştırma yoluyla tanımlamak, bizi lunaparktaki bir hız trenine yerleştirir. Kabul gördüğümüz zaman gurura kapılırız ve gözden kaçtığımız ya da hakarete uğradığımız zamansa perişan oluruz. Saygı ve alkış kazanma *umuduyla* uykularımızdan oluruz; ama kazandığımız zaman da kürsüden inme *korkusuyla* uykularımızdan oluruz.

Dünya bize büyüklüğe giden yolun rekabete bağlı olduğunu söyler. Başkalarından *daha iyi* olduğumuzu kanıtlamak zorundayızdır. Bir şeyde iyi olmak ya da sadık olmak yeterli değildir; bizim daha zeki, güzel, güçlü, dilbaz, varlıklı, başarılı ve saygın olmamız gereklidir. Ne var ki İsa net bir şekilde, "Sizin aranızda böyle olmayacak" dedi. O'nun büyüklük yolu, dünyanın yaklaşımından farklıdır. "Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun" (Mar. 10:43). Bu ne kadar ilginç değil mi? İsa büyüklük arayışını

kınamıyor. Bu arayışı yeniden tanımlıyor ve dünyanın büyüklüğe erişme yolunu ve tanımını alt üst ediyor. İsa, büyüklük yolunun hizmetten geçtiğini, yani başkalarının yararını kendi yararımızdan üstün görmek olduğunu söylüyor. Onları bizden daha önemli görmemiz gerekir. Ancak bu zordur. İnsana riskli gelir! İsa'nın gösterdiği büyüklük yolunda yürümek, dünyanın yolunu çöpe atmak ve sadece O'nun yaklaşımını benimsemektir. O zaman neden "risk" alalım ki? İsa bize nedenini açıklıyor: "Çünkü İnsanoglu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi" (45. ayet).

Mesih'in çarmıhının yanında kendi unvanlarımızla, başarılarımızla, yeteneklerimizle hava attığımız zaman ne kadar akılsızca göründüğümüzü anlıyor musunuz? Hizmet edilmeye layık olan Kral, bizim gibi günahkârlara hizmet etmek için geldiğinde gerçek büyüklüğün örneğini ortaya koydu. Ne harika bir sevgi! Bizim sevimsizliğimize rağmen Mesih bizi sevdi ve canını fidiye olarak verdi. Bu sevgiyi bilmek, bizi önemimizi bulmak için kendimizi başkalarıyla karşılaştırma ihtiyacından özgür kılar. İsa'nın fedakârlığı, O'nun sevgisini bizim güvensiz yüreklerimize kanıtlar ve böylece şimdi ihtiyaç duyduğumuz bütün öneme sahip oluruz. Artık kendi değerimizi kanıtlamak için rekabet içinde olmamıza gerek yoktur. O'nun lütfuna sahibiz.

Düşünün: Sahip olduğunuz çeşitli mevkileri ve ilişkileri düşünün. Farklı rollerinizi (patron, öğretmen, arkadaş vb.) hizmet etmek amacıyla nasıl kullanabilirsiniz? Gelecek hafta ebeveynlerinize ve kardeşlerinize hangi şekillerde hizmet edebilirsiniz? Karı veya koca, anne veya baba olarak hizmetkâr olmak sizin için ne anlama geliyor?

Harekete Geçin: Rekabet ya da kıyaslama yerine, hizmeti en büyük hedef edinmeniz için Rab'den yardım isteyin.

19. GÜN

Tanrı'nın Hayatınız İçin Olan Tasarısını Bilin

“Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adımla çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin diyeceğim.” (Yşa. 43:7)

Tanrı'yı yüceltmek için yaratıldınız. Tanrı'nın suretinde yaratılmış bir kişi olarak amacınız Tanrı'yı iyi bir şekilde tanıtmaktır. Sahne ışığını O'na; O'nun güzelliğine, iyiliğine, doğruluğuna ve merhametine çevirmektir. *Başka* bir amaçla yaşamak, suyun dışında bir balık gibi yaşamaktır ve bizi hoşnutsuz, Tanrı'ya hasret bırakır. Günah öyküye dahil olduğu günden beri Tanrı'yla ilgili gerçeği ve O'na yönelik ihtiyacımızı bastırdık (bkz. Rom. 1:18). Sahne ışığını Tanrı yerine kendimize çevirdik, *başka* amaçlar için yaşadık ve bunların bizi tatmin edeceğini umduk. Üçüncü yüzyılın Afrikalı ilahiyatçısı Augustinus'un bir keresinde söylediği gibi, “[Ey Tanrım] İnsanı kendin için yarattın. Bu yüzden yüreğimiz sende huzur bulana dek huzursuzluklarla çalkalanıp duracaktır.”¹ Tanrı'nın yerine sanki merkez bizmişiz gibi yaşamamız, huzursuz bir insan korkusu yaratır ve bu korkuyu besleyip büyütür.

Şair Emily Dickinson bir keresinde sahne ışığı arayışımız için şöyle demiştir: “Şöhret dönek bir yemektir... İnsanlar ondan yer ve ölür.”² Sahne ışığının dönek doğası, insan korkumuzu çeşitli şekillerde besleyip büyütür. Önemli, güzel, zeki ya da hoş görünmeye muhtaç olanlar, şöhrete ulaşma hedefinin sürekli hareket ettiğini görürler. Çok çalışıp çabalarsınız, zamanınızı şöhrete giriş ücreti olarak ödersiniz ama sadece ölçütlerin değiştiğini görürsünüz. Tükettiğiniz onca zaman boşa gitmiştir! Öte yandan, eğer başarıya ulaşır da sahne ışığına kavuşursanız, korku yine de size dadanır çünkü şimdi onu *kaybetme* ihtimaliniz vardır. Dickinson'ın sözlerine şaşmamak gerekir: “İnsanlar ondan yer ve ölür.” Şöhret dönek bir yemektir.

Oysa insanı tatmin eden ve yaşam veren bir yemek var: Tanrı'yı tanımak ve O'nun yüceliği için yaşamak. İsa, Yuhanna 6:35'te şöyle diyor: “Yaşam ekmeği Ben'im. Bana gelen asla acıkmaz, bana iman eden hiçbir

zaman susamaz.” O’nun yüceliği için yaşamak, bizi insan korkusundan özgür kılar çünkü artık kaygımız kendimiz değil, Tanrı’dır. Ölçütler asla değişmez çünkü ölçütler O’nun kusursuz Sözü’nden gelir. Tanrı’nın yüceliği, dönecek şekilde dursun, emin bir yatırımdır. Kimse Tanrı’nın kendi yüceliği için amaçladıklarına meydan okuyamaz. Kendisinin vaat ettiği gibi, “Çünkü sular denizi nasıl dolduruyorsa, dünya da Rab’bin yüceliğinin bilgisiyle dolacak” (Hab. 2:14).

Düşünün: Siz ne için yaşıyorsunuz? Konfor mu? Alkış mı? Bu dünyanın vaat ettiği mutluluk mu? Westminster Kısa İlmihali bize, “İnsanın baş amacının Tanrı’yı yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek zevk almak” olduğunu hatırlatır.³ Kendi yüceliğiniz yerine Tanrı’nın yüceliği için yaşamak, insan korkusuyla savaşınızda nasıl bir fark yaratır?

Harekete Geçin: Hayatınızda kendinizi merkeze koyduğunuz alanlar için itirafta bulunmak amacıyla vakit ayırın.

Harekete Geçin: Tanrı’yı yüceltmenin yolu O’na güvenmektir (bkz. Mez. 50:15). Tanrı’ya güvenle emanet etmeniz gereken ne gibi şeyleri kontrol etmeye çalışıyorsunuz? Tanrı’ya vermeniz gereken hangi yükleri kendiniz taşıyorsunuz?

20. GÜN

Suçlamaları Kucaklayın

Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."...Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. (Gal. 3:10, 13)

Eleştirilmek kolay değildir. Biz takdir edilmek, iltifat edilmek, övülmek isteriz ama eleştiri bizimle ilgili bir yargıdır ve belli bir alandaki eksikliğimizi gösterir. Eleştiriyle ilgili hoşnutsuzluğumu, savunmacı tutumunda ve kendime acıma krizlerinde görürüm. Bunu diğer insanlarda da görüyorum. Bir pastör olarak, kendilerine yönelik eleştiri darbesini hafifletmek için konuyu değiştiren, başkalarını suçlayan ya da senaryo yazan çok sayıda kişiye danışmanlık verdim. Bilge kişinin öğüde kulak verdiğini biliyoruz (bkz. Özd. 12:15) ancak öyleyse, nasıl böyle bir karşılık verebiliyoruz? Pastör Alfred Poirer şöyle açıklıyor: "Çok değerli olduğunu düşündüğümüz şeyleri savunuruz. Kurtardığımız şeyin hayatımız olduğunu zannederiz. Kurtarmak için her yolu denemezsek, çok daha büyük bir şeyin kaybolacağına inanırız. *Adımızın, şöhretimizin, onurumuzun, yüceliğimizin* kaybolacağına inanırız."¹

Yüceliğimizi kaybetme korkusu, bizi ne pahasına olursa olsun onu savunmaya yöneltir. Bu da insan korkumuzun başka bir şeklidir. Savunmaya geçmeden ya da harap olmadan eleştiriye iyi bir şekilde (bilge bir kişi gibi) karşılık vermeyi nasıl öğrenebiliriz? Suçlamaları *kucaklayarak*. Bu kendimizi antrenman torbasına dönüştüreğimiz anlamına gelmez çünkü her suçlama haklı değildir. Ancak kendimizi çarmihın ışığında görmeyi öğrendikçe, eleştiriye kabul edebilir ve ondan ders alabiliriz. Çarmihın bizim günahımız hakkında neler söylediğini düşünün: "Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir" (Gal. 3:10). Gerçek şu ki, bizi eleştiren kişi günahımız söz konusu olduğunda yalnızca buzdağının ucunu görmektedir. Bizler iyi olduğumuz için Mesih'e güvenmedik. O'na güvendik çünkü ne kadar günahlı olduğumuzu biliyorduk ve Tanrı'nın günahla ilgili yargısıyla aynı düşüncededik.

Çarmıh ne kadar günahlı ve kendimizi kurtarmaktan ne kadar aciz olduğumuzu bize hatırlatır ama bize aynı zamanda da Tanrı'nın günahkârları nasıl akladığını hatırlatır. Pavlus şöyle diyor: "Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı" (Gal. 3:13). Demek ki İsa, tövbe ve iman eden *herkesin* günahının cezasını çarmıhta ödedi ve bunun karşılığında bize kendisinin kusursuz doğruluğunu giydirdi (bkz. 2.Ko. 5:21). Eğer Tanrı'nın bizim gibi suçlu günahkârları aklama yolu buysa, o zaman eleştiriye karşı kendimizi savunmak ya da haklı çıkarmak zorunda değiliz. Tanrı *bütün* günahlarımızı bilir ve *hepsinin* ücretini ödemiştir. Eğer Tanrı tarafından kabul edildiysek, o zaman insanların eleştirileri de dahil, korkacak hiçbir şeyimiz yok demektir.

Düşünün: Eleştirildiğinizde ya da düzeltildiğinizde nasıl karşılık veriyorsunuz? Suratınızı asıyor, suçlayıcı oluyor, savunmaya geçiyor, içinize kapanıyor ya da sert ve ani çıkışlar yapıyor musunuz? Verdiğiniz yanlıs karşılıkların çoğu, kendimizi aklamaya yönelik kurnaz girişimlerdir. Çarmıhın ışığında, kendimizi aklamaya yönelik çabalar niçin gereksizdir?

Harekete Geçin: Eleştiri ve düzeltmeye bilgece karşılık verebilmek için Tanrı'nın yardımını dilemeye vakit ayırın.

Harekete Geçin: Zihinlerimiz, Mesih'in bizi kurtarmak için yaptığı şeylerden ne kadar uzaklaşırsa, eleştiriye iyi bir karşılık vermemiz de o denli zorlaşır. Çarmıh üzerinde düşünmeye vakit ayırın (Yeşaya 53'ü ya da Romalılar 3'ü okumak yardımcı olur). Nasıl yalnız çarmıhın gerçeğini bilmekle kalmayıp onun ışığında yaşayabilirsiniz?

21. GÜN

Korkuya Karşı Duayla Savaşın

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır. (Flp. 4:6-7)

Filipililer 4:6'nın buyruğu nettir: *Hiç kaygılanmayın*. Hiç mi? Bu biraz mantıksız değil mi? Benim bu haftaki sınavımı bilmiyor mu? Ödemem gereken krediyi? Yapmam gereken konuşmayı? Evde ya da işte sorumlu olduğum insanları görmüyor mu? Yüzleştiğim ayartıları? Boğuştuğum hastalığı? Tüm bunlar belirsizken, nasıl kaygılanmamamı bekler? *Korkmamayı* nasıl başarırım?

Kaygılanmamızın bir nedeni, kontrol eksikliğidir. Kontrol edemediğimiz şeylerden korkarız ve çaresizlik duygusundan nefret ederiz. Kaygı bize yararlı görünür çünkü bir şeyler yaptığımız izlenimini verir. Oysa gerçekte, bir şey yapmıyoruzdur. İsa, "Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir?" diye sorduğunda (Mat. 6:27), cevap bellidir: Hiçbirimiz! Kaygı yalnızca kontrolde olma *yanılgısıdır*. Elbette korktuğumuz bazı şeyler *gerçekleşir* ama bu bizi peygamber yapmaz. Bunun yerine, kaygıyı bir savunma mekanizması olarak kullandığımızı gösterir. "*Kaygı beni perişan ediyor ama en azından en kötüsüne hazırım*" diye düşünürüz.

Kaygılanmak yerine duaya çağırıyoruz. Ne için dua etmeliyiz? *Her şey için!* Ne zaman dua edelim? *Her zaman!* Korku imanın karşıtıdır ama dua, iman ve Tanrı'ya güvenmenin dilidir. Dua ettiğimiz zaman kontrolün bizde *olmadığını* ve kaygılandığımız şeyleri kontrolde *olan* Tanrı'ya teslim ettiğimizi fark ederiz. Tanrı kendi çocuklarına iyi armağanlar verir (bkz. Mat. 7:11) ve yüklerimizi taşır çünkü bizi önemser (bkz. 1.Pe. 5:7). H. B. Charles'ın açıkladığı gibi, "Dua muhtemelen Tanrı'ya bağlılığımızın en nesnel ölçüsüdür... Duaya döktüğünüz şeyler Tanrı'nın üstesinden geleceğine güvendiğiniz şeylerdir. Duada ihmal ettiğiniz şeylerse, kendinizin üstesinden geleceğinize güvendiğiniz şeylerdir."¹

Korkunun yerini dua aldığı zaman güzel bir şey olur. Tanrı'nın bütün kavrayışı aşan esenliği bir bekçi gibi hayatınıza girer. Korku ve kaygının istilasına karşı yüreğinizi ve zihninizi korur.

Düşünün: Durumları, sonuçları, fikirleri ve olayları kontrol etme arzunuz yüzünden insan korkunuzun boyutu nedir?

Harekete Geçin: Bazen dua etmememizin nedeni Tanrı'nın iyiliğinden kuşkulanmamızdır. O'nu beklemek yerine neyin iyi olduğuna dair kendi tanımımıza güvenir ve sorunları kendi ellerimize alırız. Yüreğinizi ve düşüncenizi yeniden Tanrı'nın iyiliğine odaklamak için dua etmeden önce şu gerçekleri anımsayın: Tanrı kendisinden dileyenlere daima iyi armağanlar verir (bkz. Mat. 7:11); Tanrı cömerttir (bkz. Ef. 1:8; Yak. 1:5); Tanrı cevap vermekten ve sağlamaktan zevk alır çünkü sağlayışı O'nu yüceltir (bkz. Mez. 50.15).

Harekete Geçin: İçinde bulunduğunuz durumlar ve yüreğinizde mücadele ettiğiniz korku hakkında dua etmeye vakit ayırın. Hissettiğiniz ve korktuğunuz şeyler hakkında Tanrı'ya karşı dürüst olun (bkz. Mez. 62:8). İnsan korkusunu hayatınızdan söküp atmasını ve onun yerine Tanrı korkusunu koymasını dileyin (bkz. Mez. 56:11). Tanrı'nın bilge ve iyi cevabına olan güveninizin ifadesi olarak, yapacakları için Tanrı'ya şimdi teşekkür edin (bkz. 1.Se. 1:2).

22. GÜN

Gelecekteki Umudunuza Bakın

Başkâhin O'na yeniden, "Yüce Olan'ın Oğlu Mesih sen misin?" diye sordu. İsa, "Benim" dedi. "Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz."...

Petrus aşağıda, avludayken, başkâhinin hizmetçi kızlarından biri geldi. Isınmakta olan Petrus'u görünce onu dikkatle süzüp, "Sen de Nasıralı İsa'yla birlikteydin" dedi. Petrus ise bunu inkâr ederek, "Senin neden söz ettiğini bilmiyorum, anlamıyorum" dedi ve dışarıya, dış kapının önüne çıktı. Bu arada horoz öttü. (Mar. 14:61-62; 66-68)

Markos 14, İsa'yı çarmıha götürecek olan Yüksek Kurul duruşmasının kaydını içerir ama Markos, İsa'nın cesur duruşuyla Petrus'un korkaklığını karşılaştıracak şekilde öyküyü düzenler. Başkâhinin sorusu, İsa için bir çıkış rampasıdır (bkz. 61. ayet). Eğer İsa gerçeği inkâr etseydi, çarmıhın acılarını atlayıp serbest kalabilirdi. Ancak korkuya teslim olmak yerine gerçeğe tanıklık etti: O Tanrı'nın Oğlu'dur. Petrus'a sıra geldiğindeyse, Petrus korkunun altında ezildi ve Tanrı'nın Oğlu'nu tanıdığını inkâr etti.

Petrus'un düştüğü noktada İsa neden başarılı oldu? Petrus pes etti çünkü geleceği gözden kaçırıp şimdiki zamana odaklandı. İnsanların kendisi hakkında neler düşündüğünden endişe ederek dünyada inşa ettiği egemenliğin yıkılacağından korktu. Şöhretini, sahip olduklarını, ailesini ya da hayatını yitirebilirdi. İnsan korkumuz bizi ayartıya karşı savunmasız kılar. Petrus'a diz çöktüren, silahlarını doğrultmuş tehdit edici bir savaş ağası değildi. Petrus küçük bir hizmetçi kızıdan korkup sindi (bkz. Mar. 14:66). Üç kez sorgulandı ve üç kez İsa'yı inkâr etti. Ne vahim! İsa, *Petrus'un* kurtuluşu için Tanrı'nın Oğlu olduğuna tanıklık ediyor ama Petrus İsa'yı tanıdığını inkâr ediyor.

Buna karşılık, İsa'nın 62. ayette verdiği yanıtı dikkat edin: "Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz." İnsanoğlu unvanı Daniel 7:13-14'ten gelir. Tanrı'nın yeryüzünü yargılamak ve her yanlış düzeltmek için tekrar geleceği

güne işaret eder. İsa'nın güveni, *gelecekteki bir umuda* dayalıydı. Bir gün İnsanoğlu'nun tahtta oturduğunu *görecekler* (bkz. Mez. 110:1). Evet, şimdi Yüksek Kurul'un huzurunda yargılanmaktadır ama yakında İnsanoğlu yücelik içinde döndüğü zaman, Yüksek Kurul O'nun huzurunda yargılanacaktır.¹ İsa ayartıya teslim olmadı çünkü Tanrı'nın gelecekle ilgili vaadini biliyordu ve bunun teminatı olan umudun ışığında yaşıyordu. Bazen ihtiyacımız olan şey, şu anki ezici koşullarımızdan bir adım geride durmak ve Tanrı'nın çocuklarına sağlamayı teminat altına aldığı büyük resmi hatırlamaktır.

Düşünün: Önemsemediğimiz şeyler riske girdiğinde, dikkatimizi onlara veririz. Hayatınızdaki koşullar, Tanrı'nın vaat ettiği geleceği görmenizi engelleyecek kadar baskın mı?

Hareket Geçin: Eğer siz de Petrus gibi Mesih'ten utandığınız için utanç duyuyorsanız, Tanrı'nın lütfunu hatırlayın. Bu anlatıdan kısa bir süre sonra İsa, Petrus'u buldu, onu geri getirip yeniledi ve tekrar gönderdi (bkz. Yu. 21:17). Tanrı'nın lütfu Petrus'u nasıl yenilediyse, sizi de yenileyebilir. Petrus daha sonra şöyle yazdı: "Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız" (1.Pe. 4:13). Geleceğe dair umudunuz size cesaret versin!

23. GÜN

Sevilmek İçin Değil, Sevmek İçin Yarışın

Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın... Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın.

(Rom. 12:10, 15)

Başkaları başarılı olduğu zaman sevinir misiniz? Eğer boynunuzda altın madalya *varsa*, gümüş madalya alan birisinin başarısına sevinmek kolaydır. Ancak birisi sahnedeyse ve siz değilseniz, sevinmek zordur. Sizin istediğiniz terfi arkadaşınız almışsa, siz ya da eşiniz hamile kalamadığınız halde kilisede başka bir çift hamile kalmışsa, siz hâlâ beklerken akranınız okula girmişse, siz hâlâ bakınırken birisi evlenmişse, sevinmek zordur. Sevinenlere sevinmeye, ağlayanlara ağlamaya çağrıldığımız halde, kıskançlık bizi tam tersini yapmaya yöneltir. Kıskançlık başkaları ağlar-ken sevinir ve başkaları sevinirken ağlar. Kıskançlığın insanı için için yiyip bitirmesine şaşmamak gerek (Özd. 14:30).

Kıskançlık ve gurur genellikle bir aradadır. Yaralı gurur, kıskançlık doğurur. C. S. Lewis'in yazdığı gibi, "Gurur *esasen* rekabetçidir... Gurur diğer kişiden daha fazlasına sahip olmak dışında hiçbir şeyden zevk almaz. İnsanların zengin, zeki ya da güzel oldukları için gururlandıklarını söyleriz ama öyle değildirler. Başkalarından daha zengin, daha zeki ya da daha güzel olukları için gururludurlar."¹

Performansa dayalı bir değer sistemi, başarınızdan ötürü insanlar size dikkat ettikleri, sizi övdükleri ve takdir ettikleri *sürece* önemli bir kişi olduğunuzu söyler. Böyle bir değer sistemiyle yaşayanlar, insan korkusuna köledirler. Buna şaşmamak gerekir! Onların kimliği, etkileyici olmaya dayalıdır. Kendi yüreğimde bu tür kıskanç insan korkusu olduğunu fark ettiğimde, dua ederek vites değiştirmeyi yararlı bulurum: *Tanrım, onlara nasıl baktığım beni endişelendiriyor. Onları sevmekle daha fazla ilgili olmama yardım et. Onlar benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler, onlara hizmet etmeme ve onların iyiliğini için çalışmama yardım et.* Reka-bet göstermemiz gereken alan, birbirimize hizmet etme ve saygı gösterme alanıdır (bkz. Rom. 12:10).

Düşünün: Başkalarının sizi zeki, hoş, sevimli ya da yetenekli bulup bulmadığından endişe ediyor musunuz? Bir görevi tamamlamadan önce ve tamamladıktan sonra, insanların sizi nasıl gördüklerini mi yoksa onların ihtiyaçlarını karşılamış olmayı mı daha çok önemsiyorsunuz?

Harekete Geçin: Dua ettiğiniz bir kişiye kıskançlık beslemek zordur. İmrendiğiniz kişiler için dua etmeye vakit ayırın, Tanrı'nın onları kutsamasını, teşvik etmesini ve kullanmasını dileyin.

Harekete Geçin: İsa'nın komşumuzu kendimiz gibi sevmeye buyruğu (bkz. Mar. 12:31) risklidir. Eğer onları seviyorsam, onların mutluluk arayışına kendimi adıyorsam, benim mutluluğumla kim ilgilenecek? İsa'nın bize buyurduğu üzere başkalarına kendimizi sevgiyle adamanın tek yolu, önce Tanrı'nın sevgisini bilmektir. İşte bu nedenle İsa, başkalarını sevmemizi buyurmadan önce bizi Tanrı'yı bütün yüreğimizle, aklımızla ve gücümüzle sevmeye davet ediyor (Mar. 12:30). Sevmekte zorluk çekiyorsanız, Tanrı'nın Mesih'te size yönelik sevgisini hatırlamaya ve o sevgide kalıp huzur bulmaya vakit ayırın. "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Rom. 5:8).

24. GÜN

Kim Olduğunuzu Bilin

Böylece insanlar bizi Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının kâhyaları saysın. Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır. Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırım. Kendi kendimi de yargılamıyorum... Beni yargılayan Rab'dir. (1.Ko. 4:1-4)

Birisiyle ilk kez tanıştığınızda, sorulan ilk sorulardan biri nedir?

“Siz ne iş yaparsınız?”

İnsanlara mesleklerini sormanın yanlış bir yönü yoktur ama bu durum, onların değerini yaptıkları işe ya da oynadıkları role göre belirleme eğilimini yansıtır. Birilerinin doktor, tesisatçı, kütüphaneci, pastör, ev kadını, mühendis ya da işsiz olduğunu öğreniriz. Sonra onları, kültürün şu anki ekonomik gidişine göre uygun bir kategoriye yerleştiririz.

Pavlus'un 1. Korintliler'de değindiği sorunlardan biri kilisede bölünmeydi. Korintlili imanlılara şöhret kültürü bulaşmıştı. Bazıları “Ben Pavlusçuyum”, bazıları “Ben Apollosçuyum” diyordu. Rollerine dayalı olarak farklı önderlere farklı değerler biçmişler ve kiliseyi bölmüşlerdi (bkz. 1.Ko. 3:3-4). Ancak bizim takip ettiğimiz Mesih bölünmemiştir (bkz. 1.Ko. 1:13)! Pavlus sadece Tanrı'nın takdire layık olduğunu, çünkü büyümeyi O'nun sağladığını hatırlattıktan sonra (1.Ko. 3:7), onlara kendisini ve diğer öğretmenleri nasıl görmeleri gerektiğini öğretiyor: Mesih'in hizmetkârları ve kahyaları olarak görmek. Hizmetkârlar efendilerinin gündemine hizmet ederler; kahyalarsa başkalarına ait olan şeyleri idare ederler.

Bizler Pavlus gibi elçiler olmayabiliriz ama burada onu örnek almamız iyi olur. Siz işinizden çok daha fazlasınız. Esasen değerimiz oynadığımız role değil, Tanrı'nın benzerliğinde yaratılmış olmamıza dayalıdır (bkz. Yar. 1:26-27). Bu benzerliği taşıyan kişiler olarak hangi rolde olursak olalım, *Tanrı'nın* karakterini (Tanrı'nın yardımıyla) yansıtmaya yetisine sahibiz. Bu anlamda benim avukat, garson ya da danışman olmamdan ziyade, esasen hukuku *nasıl* uyguladığım, müşterilere *nasıl* hizmet ettiğim ve

müşterilerimle *nasıl* ilgilendiğim önemlidir. Dürüst, adil, doğru, sabırlı, sevecen, şefkatli miyim veya bu gibi benzer özelliklere sahip miyim (bkz. Gal. 5:22-23)? Kâhyalar olarak, sahip olduğumuz her şeyin bize verilmiş olduğunu ama bize ait olmadığını kabul etmeliyiz (bkz. 1.Ko. 4:7). Sahip olduğumuz ve bizi biz yapan her şey, *kendi* gündemimiz ya da *kendi* yüceliğimiz için kullanabileceğimiz bize ait şeyler değildir. Bizim amacımız Tanrı'ya hizmette sadık olmak – *O'nun* gündemini, *O'nun* armağanlarıyla ve *O'nun* yüceliği ve *başkalarının* iyiliği için uygulamaya geçirmektir. Kim olduğunuzu bilmek, son derece özgürleştirici olabilir.

Düşünün: Kendi değeriniz ve öneminiz için nereye bakıyorsunuz? Kendi işimize ve kimliğimize ne kadar çok bakarsak, insan korkusuna o kadar köle oluruz. Başkaları tarafından değerlendirilmek çok *büyük bir yük* haline dönüşebilir. 1. Korintliler 4:3'e tekrar bakın. Pavlus'la birlikte şu sözleri söylemek özgürleştirici olmaz mı: "Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırnam?"

Harekete Geçin: Yargı gününde Tanrı'nın huzurunda durduğunuzu hayal edin. O gün, iş arkadaşınızın, sınıf arkadaşınızın, komşunuzun ya da arkadaşınızın sizin hakkınızda neler düşündüğü önemli olmayacak. Başkalarını etkilemek yerine onlara (Tanrı'nın istediği gibi) hizmet etmek neye benzer? Bugün Tanrı'nın sizi yerleştirdiği yerde sadık bir şekilde yaşamak neye benzer? Bugün son günün ışığında yaşamanıza yardımcı olması için Tanrı'ya dua etmeye vakit ayırın. Sonsuzluk penceresinden bakıldığında başkalarının düşüncelerinin ne kadar *küçük*, Tanrı'nın yargısının ne kadar *büyük* olduğunu göstermesi için Tanrı'ya dua edin.

25. GÜN

Korkuya Karşı Şükranla Savaşın

Şükranla huzuruna çıkalım, O'na sevinç ilahileri yükseltelim! Çünkü RAB ulu Tanrı'dır, bütün ilahların üstünde ulu kraldır. Yerin derinlikleri O'nun elindedir, dağların dorukları da O'nun. (Mez. 95:2-4)

Annie artık okula gitmiyor, arkadaşlarıyla oynamıyor ya da on iki yaşında diğer kızların yaptığı şeylerden zevk alamıyordu.¹ Korkudan felç olmuş bir şekilde, güvenli hissettiği tek yer olan odasında kalıyordu. Küçük kızın annesiyle Hristiyan Danışmanlığı & Eğitim Vakfı'nda danışmanlık yapan Paul David Tripp'e gitmiş olması bile dikkate değermişti. Annie ilk seansta konuşamayacak kadar korkuyordu. Bu nedenle Tripp, kızı daha iyi tanımak için ona bir ödev verdi. Sonraki haftalarda korktuğu her şeyi yazacaktı. Annie ev ödevini yapıp getirdi. Bir kâğıdı arkalı önlü üçer sütuna ayırmış ve bütün sütunları korktuğu şeylerle doldürmüştü. *Her şeyden*, hatta hayatın kendisinden dahi korkuyordu.

Şaşkına dönen Tripp, ne yapacağından emin değildi. Annie'nin görebildiği tek şey neyin yanlış olduğu ya da olabileceğiydi. Yardımcı olmak için Annie'ye ve annesine basit bir ödev verdi. Her gece, o gün için şükredebileceği *bir şey* düşünecekti. Annie ilk gece hiçbir şey düşünemedi – ta ki bitkin düşüp “Anne, sensin. Benimle burada oturduğun için şükrediyorum” diyene kadar. Annie'nin annesi, onun hayattaki en büyük Tanrı resmiydi ve o şükran anı bir dönüm noktası olmuştu. Yavaş yavaş şükredebileceği daha çok şey görmeye başladı. Bu egzersizi aylarca her gece yapan Annie şükredecek o kadar çok şey buldu ki, yeni bir sorunla karşılaştı: Şükretmekten uyku saati geçiyordu! Annie artık etrafında korkacak şeyler aramak yerine hayatında Tanrı'yı görmeye başlamıştı. Tanrı şükranı kullanarak korkuyu onun hayatından söküp atıyordu.

Bugünkü ayetimize tekrar bakalım. “Şükranla huzuruna çıkalım, O'na sevinç ilahileri yükseltelim!” Peki ama dünya yıkılır gibi görünürken bunu *nasıl* yapabiliriz? Korkacak bu kadar çok şey varken bunu nasıl ya-

pabiliriz? 3-4. ayetler bize nedenini söylüyor: “Çünkü RAB ulu Tanrı’dır, bütün ilahların üstünde ulu kraldır. Yerin derinlikleri O’nun elindedir, dağların dorukları da O’nun.” Tanrı uludur. Sizin durumunuza hâkim olan Kral’dır. Bulunabileceğiniz en dip yerden en yüksek yere kadar, her şey “O’nun elindedir.” Şükretmek kulağımıza fısıldayan yalanlara inanmak yerine gerçeği görmemize ve hatırlamamıza yardımcı olur.

Düşünün: 95. Mezmur’un 7-11. ayetlerinde mezmur yazarı Tanrı’nın kurtarma etkinliğinin her adımında O’nun halkının nasıl şikâyet ettiğini hatırlar. Günahlı bir dünyada iyileşme yolundaki şikâyetçiler olarak bizler de çöldeki İsraililer gibi söylenmeye meyilliyiz. Bu da demek oluyor ki şükretmek, tırmanış demektir. Gayret ve enerji gerektirir ama hepsine değer!

Harekete Geçin: Bu hafta her günün sonunda Tanrı’ya şükrettiğiniz şeyleri yazmaya vakit ayırın. Bu listeyi eşinizle, çocuklarınızla, oda arkadaşınızla, dostunuzla paylaşarak üzerinde konuşun. *Onlar* ne için şükrediyor?

26. GÜN

Sevinin; Tanrı Sizden Yanadır!

Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: "Senin uğruna bütün gün öldürüyoruz, Kasaplık koyun sayıyoruz." Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. (Rom. 8:31-32, 35-37)

Üniversitede sekiz sınıf arkadaşımın Asya'nın doğusuna altı haftalık bir misyon gezisi planlamasına yardımcı oldum. Yolculuğu mümkün kılmak için epeyce hazırlık yapılması gerekiyordu. Yapılması gereken başka şeyler –tam gün çalışma, dersleri bitirme, yolculuk ücretinin ödenmesi ve vize alma– dahil olduğunda kaygılanmaya başladım. Sorun lojistik değildi ama Tanrı'nın sanki beni yakalamak ister gibi görünmesiydi. Her şeyin üzerinde adeta kara bir bulut olduğunu ve sanki Tanrı'nın bana bir ders verebilmek için bir hata yapmamı bekliyor olduğunu hissediyordum.

Bu konuda pastörümün şikâyetinde bulunurken onun verdiği karşılık büyük fark yarattı: "Zach, yanılıyorsun. Tanrı sanki sana karşıymış gibi hareket ediyorsun ama O sana olan yüreğini uzun süre önce kanıtladı." Kutsal Kitap'ı açarak Romalılar 8:32'yi okudu: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?"

"Zach" dedi, "Tanrı sana sevgisini göstermek için daha ne yapabilir? Neler olacağını bilmiyorum. Belki işler yolunda gitmeyecek ama ne olursa olsun, seni seven iyi Tanrı'dan geliyor olacak." Bu gerçek her şeyi değiştirdi.

İnsan korkumuz, Tanrı hakkındaki yanlış algılardan beslenir. Ama Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da açıklanan gerçeğini kullanarak yalanlarla savaştığımızda, korkunun beslendiği kaynağı sökmüş oluruz. İnsan korku-

muz kısa sürede küçülmeye, Tanrı'ya güvenimiz ve sevincimiz büyümeye başlar.

Eğer Hristiyan'sanız, Tanrı'nın Sözü nettir: Sizi Mesih'in sevgisinden hiçbir şey –sıkıntı, elem, zulüm, açlık, çıplaklık, tehlike veya kılıç– ayıramaz. Buna inanıyor musunuz? Dostum, bugün neyle karşı karşıya olursan ol, Mesih'te Tanrı senden yanadır. Sevin! Mezmur yazarının sahip olduğu güven, senin de güvenin olabilir: “RAB benden yana, korkmam; insan bana ne yapabilir?” (Mez. 118:6).

Düşünün: Tanrı'nın bize her şeyi verme vaadi (Rom. 8:32), acısız bir yaşamın garantisi olmadığı gibi canımızın istediği her şeye sahip olabileceğimiz anlamına da gelmez. Kısıtlı bilgimiz ve bakış açımız nedeniyle, bizim için neyin iyi olduğunu bilmediğimiz zamanlar vardır – ama Tanrı bilir. Bu durumda, gelecek hakkında karanlıkta olduğumuz zamanlarda Tanrı'nın çocuklarına daima iyi armağanlar verdiği gerçeğine umut bağlayabiliriz (bkz. Mat. 7:11) çünkü hiçbir şey bizi O'nun sevgisinden ayıramaz.

Harekete Geçin: Bizi kaygı ve korkuyla ayartan koşullarda, Tanrı'yı genellikle cimri ve iyi olan şeyleri kısıtlayan biri olarak görme ayartısıyla karşılaşırız. Böyle zamanlarda Romalılar 8:32'yi okuyun ve Tanrı'nın kendi Oğlu'nu bizden esirgemediği gerçeğinin Pavlus tarafından nasıl vurgulandığını hatırlayın. Tanrı'nın lütufkâr, cömert ve sınırsız iyiliğine karşılık O'nun hakkındaki yanlış görüşünüzden tövbe ederek kendinizi O'na yeniden adayın. O'nun (bizi seven Tanrı) aracılığıyla galiplerden üstünüz.

27. GÜN

Gerçek Memnuniyeti Öğrenin

Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim.

(Flp. 4:11-13)

Hoşnutsuzluk bizi insan korkusuna karşı savunmasız kılar. Susuzluktan ölmekte olan bir kişi, suyu öyle gözü dönmüş bir şekilde arzulayabilir ki, cankurtaran salından deniz suyunu içmek için eğilmeye dahi razı olur ama bu susuzluğunu gidermeyecektir. Aynı şekilde bir işte, ilişkide (ya da ilişki eksikliğinde), bir durumda ya da bir denemede hoşnutsuzluk ortaya çıktığında, beklemenin yarattığı hayal kırıklığı, bizi mutlu ve eksiksiz kılacağını düşündüğümüz insan övgüsünün ve takdirinin tuzlu suyuna muhtaç bırakır. Memnun olan kişiye doyurucu olan şeyi beklemek amacıyla kolay, erişilebilir ve tatmin edici olmayan taklitleri reddetmek için iyi donanmıştır.

Jonathan Edwards yirmi dört yıl boyunca Northampton, Massachusetts'deki bir kilisede hizmet etti. Ancak 22 Haziran 1750 yılında, oradan kovuldu. Edwards'ın acılığa ve kendine acıma hislerine boğulmasını beklendik. Ama öyle olmadı! Edwards'ın tepkisini kaydeden bir gözlemci şöyle dedi: "Şoku sarsılmadan karşıladı. Bütün hafta süresince onda hoşnutsuzluğun bir belirtisini bile görmedim. *Mutluluğu düşmanlarının erişiminin ötesinde* ve hazinesi de yalnızca gelecekte değil, aynı zamanda da şimdiki zamanda mevcut olan bir Tanrı adamı gibi görünüyordu. Öyle ki, insan hayatının akla gelebilecek tüm illetlerinin dengesini bozuyor, hatta onun kovulduğunu görmeden rahat edemeyecek birçok insanı dahi hayrete düşürüyordu."¹

Memnuniyet nedir? Filipililer 4:11'e bakın. Memnuniyet durumlardan, koşullardan ya da etraftaki diğer etkenlerden bağımsız olarak eldekiyle ye-

tinme halidir. Edwards, *düşmanlarının erişiminin ötesinde olan bir mutluluk* sergileyerek memnuniyetin güzel bir örneğini verdi. Kendi sevinciniz için siz de aynıını söyleyebilir misiniz?

Düşünün: Memnuniyeti tanımlamak kolay ama yaşantımızda devam ettirmek zordur. Memnuniyetimiz nasıl gelişebilir? Dikkat ederseniz, Pavlus 11. ayette eldekiyle yetinmeyi öğrendiğini söylüyor. Ne kadar teşvik edici! Elçî'nin dahi hoşnutsuz günleri olmuş ama Tanrı'nın yardımıyla memnun olmayı (bizim de yapabileceğimiz gibi) öğrenmişti. Peki ama sırrı neydi (bkz. 12. ayet)? İsa'ydı! Mesih aracılığıyla "her şeyi" yapabileceğimizi söylemek, iman yoluyla milyoner olabileceğim, sınavda en yüksek notu alabileceğim ya da NBA'ye katılabileceğim anlamına gelmiyor. Hayır – bu bağlama göre "her şey", onu güçlendiren Mesih aracılığıyla ziyafet de çekse, açlık da çekse memnun olabileceği anlamına geliyor (bkz. 12. ayet). Bu güç, Mesih'in üstün değerini görmesiyle alevlenmiştir (Flp. 3:8-9). Dünya bizi işimizden, itibarımızdan ya da konforumuzdan edebilir ama eğer İsa'da tatmin buluyorsak, sevincimiz düşmanlarımızın erişiminin ötesindedir.

Harekete Geçin: Memnuniyet öğrendiğimiz bir şeyse, okuldan kaçmayalım. Tanrı, Pavlus'a yaptığı gibi, kendi sınıfında sıkıntılar okulunu kullanır. Denemeye yüzleştüğünüzde, Tanrı'nın sevgiyle dolu baba terbiyesinin altında bunalmamak, dersinizi almak ve olgunlaşmak için dua edin (bkz. İbr. 12:5-6).

Harekete Geçin: Mesih'in üstün değerini görmenin tek yolu, Tanrı'nın gözlerinizi açmasıdır. Kutsal Yazılar'ın sayfalarında Tanrı'ya bakarken, Musa'nın duasına katılın: "Sabah bizi sevginle doyur, ömrümüz boyunca sevinçle haykırılım" (Mez. 90:14).

28. GÜN

Yaşamın Kaygılarıyla Yüzleşin

“Öyleyse, ‘Ne yiyeceğiz?’ ‘Ne içeceğiz?’ ya da ‘Ne giyeceğiz?’ diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir... O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter.” (Mat. 6:31-34)

Eğer eyalet fuarına gittiyseniz, köstebek oyununu görmüşsünüzdür. Göreviniz tahtadaki deliklerden rastgele çıkan oyuncak köstebeklere plastik bir tokmakla vurmaktır. Ama siz daha birine vurmadan öbürü çıkar ve ne kadar çok oynarsanız, oyun o kadar zorlaşır (İyi ki öfkenizi çıkarmak için size verdikleri tokmak plastiktir!)

Bazen yaşam bir köstebek oyununu andırır. Yaşamın sorunları üzerinde kontrolümüz olmasına yoğun bir istek duyarız. Ama tokmakla bir soruna vururken (borç, hastalık, çekişme vb.), başka biri çıkar. Geride kalırsak, yaşamın sorunları bizi ezebilir ve endişe içinde bırakır. Kontrolde *olmadığımızı* fark ederiz. Sonraki sorunun ne zaman ortaya çıkacağını, nereden geleceğini ve onunla yüzleşebilecek halimiz olup olmadığını bilmeyiz.

Geleceğe baktığınız zaman, kaygı dolu “ya olursa” fısıltılarını yüreğinizde duyuyor musunuz? *Ya işe giremezseniz? Ya sizi bırakırlarsa? Ya onları hayal kırıklığına uğrattırsanız? Ya ... ?* Yaşamınızdaki bunca kaygı sebeplerine İsa, “Çocuğum, kaygılanma” diyerek karşılık veriyor (bkz. Mat. 6:32). Kaygılanma mı?! Nasıl? Yüzleştiğim ve hiçbir şekilde kontrol edemediğim bu belirsizlikleri görmüyor mu? Görüyor. Ve dostum, *İsa’nın söylemek istediği şey tam da budur!* İhtiyaçlarınız söz konusu olduğunda (yiyecek, içecek, giyecek vb.) “Göksel Babanız bütün bunlara gereksiniminiz olduğunu bilir” (Mat. 6:32).

İnsan korkusuyla savaşımıza gelince, Tanrı'nın çözümü insanların bizi mutlaka beğenmelerini sağlayacak kişisel ilişkiler danışmanımız olmak değildir. Bunun yerine, O bizimle birlikte olmayı vaat eder. Her şeye hâkim olan (bkz. Mez. 115:3), bütün kaynakları elinde tutan (bkz. Mez. 24:1) ve bizi seven (bkz. Rom. 5:8) o *Tanrı* bizimle birlikte. Tanrı'yı tanımak ve bizim yakınımızda olduğunu bilmek, bizi "ya olursa" korkularından özgür kılarak "olsa da" özgürlüğünde yaşamamızı sağlar. Kral Davut'un Mezmurlar 23:4'te söylediği gibi, "Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana."

Düşünün: İsa, Matta 6'da korkudan söz ederken gözlerimizi Tanrı'ya ve O'nun cömert ilgisine çeviriyor (bkz. 26-30. ayet). Gözlerinizi yaşamın kaygılarına çevirdiğiniz her ana karşılık kaç kez Kutsal Yazılar'da açıklanan Tanrı'ya çeviriyorsunuz?

Harekete Geçin: Plan yapmak iyidir (bkz. Özd. 21:5), ama geleceğimizi kontrol etmeye çalışmak yerine, geleceğimiz için Tanrı'ya güvenmeye ihtiyacımız var. İsa'nın bize hatırlattığı gibi, her günün derdi kendine yeter. O'nun söylemek istediği şey iman ve kaygı konusunda günübirlik yaşamamız gerektiğidir. Gelecek beş yıl, beş ay ya da beş gün için kaygılanıyor olabilirsiniz ama bugün için Tanrı'ya güvenebilir misiniz? Şimdiki beş dakikayı Tanrı'ya ayırın, kaygılarınızı O'na kaldırın ve aynıısını tekrarlayın. Hristiyan yaşamı, ilişkinin dışında kalarak ilkeleri uygulama ve kural-lara uyma yaşamı değil, anbean, günbegün Tanrı'ya güvenmektir.

29. GÜN

Işıқта Yürüyün

Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. "Gün bugündür" denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın. (İbr. 3:12-13)

Gece saat 1 civarında hastaneye çağırıldım. Dışarıdan bakılınca, bu beyefendi iyi görünüyordu. Mutlu bir evliliği vardı, işinde başarılıydı, çok sayıda arkadaşı vardı ve kilisemizin bir üyesiydi. Ancak kimse onun neyle mücadele ettiğini bilmiyordu. Günahı tek başına yenebileceğini düşünüyordu. Ama birkaç şehvet anı flörte ve çığ gibi büyüyen günaha dönüştü. Kısa süre içinde evlilik dışı birkaç ilişkiyi aynı anda devam ettirir oldu. O gün öğleden sonra her şey çöküverdi. Bir çıkış yolu göremediği için kendi canını almaya kalktı. Ne olmuştu?

İbraniler 3:13 bizi *birbirimizi* yüreklendirmeye çağırır. Yüreklendirmek uyararak ve teşvik etmektir. *Yüreklendirmenin günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmaması için, yüreklendirme gereklidir.* Günah bize fısıldayarak yalan söyler: "Bunun hiçbir zararı yok! Kimse bilmez! Bu seni tatmin edecek." Ancak günah *asla* sözünde durmaz. Hiç kimse sabah kalkıp da "Bugün hayatımı mahvedeceğim!" demez. Bu küçük kararlarla, denetlenmemiş tavizlerle olur ve her seferinde günah yüreği biraz daha nasırlaştırarak günaha daha da çok batmamızı kolaylaştırır. Tanrı'dan uzaklaşmak genellikle sinsice ve O'nun lütfundan ayrı kalırsak gerçekleşir. Bu *hepimize* olabilir. Bu nedenle, nasır yürekliliğin *panzehiri* olan yüreklendirmeye çağırıyoruz.

Yıllar boyunca korku, arkadaşımı mücadelesini kimseye anlatmaması için tutsak kıldı. Ancak dibe vurmak, derdini paylaşması için ona cesaret verdi. O sabah arkadaşımın yanı başında otururken kendisi nihayet ışığa adım attı, her şeyi itiraf etti ve yardım buldu. Kilisenin üyeleri bunu öğrendiklerinde ondan kaçınmadılar; uyararak ve teşvik etmek için onun ve ailesinin yanında durdular. On yıl sonra, Tanrı'nın lütfuyla aynı kadınla mutlu evliliğini devam ettiriyor ve Tanrı'yla birlikte yürüyor.

Düşünün: Günah işledikten sonra günahın size şöyle fısıldadığını duydunuz mu: “Tabii bu yanlış ama kimseye söylemen gerekmiyor. Bir daha yapma, yeter!” Kararımız ne kadar sağlam olsa da, günahın aldatan ve nasırlaştırın etkilerini yenebilmek için *başkalarının* yüreklendirmesine ihtiyacımız var. Tanrı'nın sizi çağırdığı gibi ışıktaki yürümeye razı mısınız?

Harekete Geçin: Eğer siz rahatsızlığınızın ne olduğunu söylemezseniz, doktorun size yardımcı dokunmaz. Aynı şekilde, günahınız hakkında gerçeği anlatmazsanız, başkaları sizi nasıl teşvik edeceklerini veya uyaracaklarını bilemez. Ne kadar korkutucu olsa da günahımızı ışığa getirmek, nasırlaşan bir yüreği alt etmek ve bizi en başta oraya götüren insan korkusunu yenmek için gereklidir. Günahınızı itiraf edebileceğiniz güvenilir dostunuz kimdir (bkz. Özd. 28:13; Yak. 5:16)?

Harekete Geçin: İnsan korkusu, başkaları öğrenir ve bizi dışlar gerekçesiyle günahı karanlıkta tutmamızı söyler. Ancak bir kiliseyi bir arada tutan şey performansımız değildir; bizi temizlemesi için *hepimizin* İsa'ya güvenen günahkârlar olduğumuz gerçeğini bilmemizdir (bkz. 1.Yu. 1:7). Bu anlamda kilise, yoldan çıkmamak için birbirini yüreklendirmeye adanmış insanlardır. Bir kilisenin üyesi değil misiniz? Kutsal Kitap'ı vaaz eden bir kiliseye katılmak pratik bir adım olur.

30. GÜN

Gizlice Yapılanı Gören Babanız'a Kulluk Edin

“Doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçınm. Yoksa göklerdeki Babanız’dan ödül alamazsınız. Bu nedenle, birisine sadaka verirken bunu borazan çaldırarak ilan etmeyin. İkiyüzlüler, insanların övgüsünü kazanmak için havralarda ve sokaklarda böyle yaparlar. Size doğrusunu söyleyeyim, onlar ödülleri almışlardır. Siz sadaka verirken, sol eliniz sağ elinizin ne yaptığını bilmesin. Öyle ki, verdiğiniz sadaka gizli kalsın. Gizlice yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir.”
(Mat. 6:1-4)

Görmezden gelinmek hoş değildir. İster iş yerindeki bir terfide hakir görülelim, istersek de spor takımına kabul edilen en son kişi olalım, görmezden gelinmek kendimizi değersiz hissetmemize neden olur. Önem özleminin bir örneği sosyal medyamızda görülebilir. Tıpkı bir balıkçı gibi, internetin sularına düşünceler, fotolar ve kişisel başarılar atarak “beğeni” yakalamayı ya da takipçi kazanmayı umarız. Ne kadar çok izleyicimiz ve beğenimiz olursa, kendimizi o kadar önemli hissederiz. Sonuç olarak önemimizi ve kimliğimizi geçerli kılmak için başkalarına bakarız. Os Guinness’in açıkladığı gibi, “İnternet çağı... benlik ve selfie çağıdır. Dünya kendilerini beğenmiş insanlarla doludur. Böyle bir çağda, ‘durum günceliyorum, öyleyse varım’¹ Sorun şu ki, başka insanlara bu şekilde bakmak bizi onların düşüncelerine köle eder.

Buna alternatif olarak, İsa farklı bir yaklaşıma dayanan özgürlüğü sunuyor. İnsan övgüsünün peşine düşmek yerine, ödülümüz olarak Tanrı övgüsünün peşine düşmeliyiz. *Bu* şekilde yaşayan insanlar, neler yaptıklarını ilan etme ihtiyacı duymazlar ve alacakları (veya almayacakları) tepkiyi düşünmeden başkalarının yararı için kendilerinden fedakârlıkta bulunurlar. Başkaları tarafından görülme kaygısından o denli özgürdürler ki, sol ellerinin yaptığını sağ elleri bilmez (bkz. Mat. 6:3).

Tanınmayan özveri duruşu dünyaya anlamsız gelir. Bir kişi neden *hiç uğruna* başkalarına yardımcı olma zahmetine girsin? Tanınmak varken neden iyi işleri *gizlice* yapasınız? Çünkü “gizlice yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir” (4. ayet). Hristiyanlar dönecek insan övgüsü yerine *daha büyük* ödülü arzulamalıydılar. Tanrı’nın gizlide olduğunu bildiğimiz için O’nun gizlice yapılanları gördüğünü de biliriz. Dünya bizi görmezden gelebilir, başkaları yüreğimizi görmeyebilir ve özverimiz takdirsiz kalabilir ama Tanrı görmekte ve ödül vaat etmektedir. Bu gerçek, bizi başkalarının düşüncelerine köle olmaktan kurtararak kendimizi sevinçle sunmamızı sağlar.

Düşünün: Kendi reklamımızı bariz bir şekilde yapacak kadar cesur olmayabiliriz ama bunu daha sinsice yapabiliriz. Örneğin sahte alçakgönüllülük (“Ah, ben işe yaramam”) iltifat avcılığı için sessiz bir yol olabilir (“Hayır! Sen harikasın!”). Kendinizi başkalarının gözünde yüceltmek için ne gibi ayartılarla karşılaşıyorsunuz?

Harekete Geçin: İsa’nın *gelecekteki* ödül vaadine güvenimizi göstermemizin bir yolu düşkün olanlarla, yani bizim imajımızı geliştirmeyen ama yine de Tanrı’nın benzerliğinde yaratıldıkları için değerli olan kişilerle irtibatta olmaktır (bkz. Rom. 12:16). Böyle bir imanın eylemi olarak, başkalarının görmezden gelebildiği ama sizin sevip hizmet edebileceğiniz kim var? Tanrı’nın sizi gördüğü ve ödüllendireceği inancıyla gizlice hangi cömertlik, hizmet ya da erdem eyleminde bulunabilirsiniz?

31. GÜN

Kararlı Bir Yürek Dileyin

Ya RAB, yolunu bana öğret, senin gerçeğine göre yürüyeyim. Kararlı kıl beni, yalnız senin adından korkayım. (Mez. 86:11)

Kararsız bir yürek neye benzer? Çocukluğumda annemden birçok kez ricada bulunduğumu hatırlıyorum: “Anne, tatlı yiyebilir miyim? Geç vakte kadar oturabilir miyim? Bir oyuncak alabilir miyim?” Eğer *istediğim* cevabı almışsam, görevim tamamlanmış olurdu. Ama *hoşlanmadığım* bir cevap, *korktuğum* bir cevap vermişse, ne yapardım? Elbette babama giderdim! Annem ve babam ricam üzerinde konuşmadan arzulanan cevabı alabilirsem, kuralları çiğnemenen *istediğimi* elde etmiş olurum.

Aynı şekilde, *kararsız* bir yürek Tanrı’ya yaklaşırken, hoşlanacağımız bir şey söyleyeceği sürece O’na itaat etmeye hazır bir tutumla yaklaşır. *Kararsız* bir yüreğin, Tanrı yoluna uygun bir *görünümü* vardır çünkü bilgelik, sağlayış ve yön dilemek için O’na yaklaşıyoruzdur! Ancak bu yürek Tanrı yoluna uygun olmaktan çok, aslında *kararsızdır* (bkz. Yak. 1:8). *Kararsız* bir yüreğin, birbirine rakip olan bağılıkları vardır ve itaat kisvesini devam ettirerek en kolay yolu arar.

Kral Davut, Mezmurlar 86:11’de Tanrı’ya, “Kararlı kıl beni, yalnız senin adından korkayım” diyor. Neden böyle bir şey diliyor? Çünkü yüreği *kararsızdı!* Davut gibi bizim de yüreğimiz parçalanmıştır. Gün içerisinde mola verip de yüreğimize bakarsak, bir parçasının iş yerindeki gelişmelerden ötürü tehlike içinde olduğunu, başka bir parçasının hastalanmaktan korktuğunu, yine başka bir parçasının haberlerde duyduklarımızdan ötürü tehlike içinde olduğunu, çocukların durumundan korktuğunu ya da para konusunda tehlike içinde olduğunu görürüz.

Ben sizin de benim gibi kararlı bir yürekle Tanrı’dan korkmak *istediğinizi* varsayıyorum. Peki bunun için nasıl adım atabiliriz? Davut’a benzer şekilde, kararlı bir yüreğin Tanrı’dan *armağan* olduğunu fark ederiz. Bir ilahinin bize hatırlattığı gibi, Tanrı’dan yardım dileriz: “Gel, ey her bereketin Kaynağı, yüreğimi lütfunun ezgisine göre akort et. Merhamet dereleri,

asla tükenmek bilmeden, en yüce övgünün ezgilerini çağırırsın. Göklerdeki alevli dillerin söylediği ahenkli nağmeleri öğret bana.”²¹ Yüreğimizi dünyaya uyma ve dünyanın korktuklarından korkma eğilimindedir. Bu nedenle, zaman zaman yüreklerimizi bir müzik aleti gibi akort etmemiz gerekir. Yüreklere akort eden yüce Tanrı’dan, O’nun adından korkmamız için bize kararlı bir yürek vermesini dileyelim. Öyle ki, *göklerdeki alevli dillerin söylediği ahenkli nağmeleri* tekrar söyleyebilelim.

Düşünün: Yüreğinizi kontrol edin. Neresinde akordun bozuk olduğunu duyabiliyor musunuz? Tanrı’dan *başka* nelerden korktuğunuzu ya da tehdit hissettiğinizi tanımlayabilir misiniz?

Harekete Geçin: Ne mutlu ki Tanrı kendisine yaklaşmadan önce kendimizi toplamamızı beklemiyor. Mesih aracılığıyla O’na güvenle yaklaşabilir ve yüreklerimizi dökebiliriz (bkz. Mez. 62:8). Kararsız yüreğimizin bütün parçalarını –kaygıları, endişeleri ve korkuları– Tanrı’ya getirmek için vakit ayırın. Öyle ki, O’nun ezgilerini söylemeniz için yüreğinizi akort edebilsin.

Tanrım, sana kararsız yüreğimi getiriyorum ve senin adından korkmak için bana kararlı bir yürek ver diye dua ediyorum. İnsanlardan korkmamam için bana yardımcı ol. Ne olursa olsun, senin isteğini kabul etmem, iyi olduğuna güvenmem için bana yardımcı ol çünkü sen tümüyle iyisin. Sende sevinebilmeme ve dinlenebilmeme yardımcı ol. İsa’nın adında, amin!

Sonuç

Uzun bir yolculuk sırasında, oğullarımız tekrar ve tekrar (tahmin edebileceğiniz gibi) “Ne zaman varacağız?” diye sorarlar. Sabırlı olmak –özellikle yolun ne kadar uzun olduğunu tam olarak bilmiyorsanız– zordur. Ancak sabır sadece yolculuktaki çocuklar için bir zorluk değildir. Çölde söylenen İsraililer (bkz. Say.11), “Daha ne kadar?” diye soran mezmur yazarı (Mez. 13:1) ya da Tanrı’nın zaman çizelgesini öğrenmek isteyen öğrenciler de (bkz. Elç. 1:6-7) dahil olmak üzere, beklemek baştan beri Tanrı’nın halkına zor gelmiştir.

Bunu hatırlamak yararlıdır çünkü günahla savaşta sabırsızlanmamız kolaydır. Hayal kırıklığı içerisinde “Neden yerimde sayıyorum? Neden *hâlâ* insan korkusuyla savaşıyorum? Tanrı neden bunu tamamen bitirmiyor?” diye sorabiliriz. Hristiyanlar olarak zaman zaman fazlaca tutarsızızdır. İman savaşının bitmesini, Tanrı’yı yüz yüze görmeyi, iman yerine gözle gördüğümüze dayanarak yaşamayı arzularız. Köle tüccarıyken tövbe edip Hristiyanlığa dönen, “Yüce Lütuf” adlı ilahinin yazarı John Newton bu noktaya parmak basmıştır. Kendisi ömrünün sonuna yaklaşırken geriye bakarak şöyle yazar:

Olmam gereken kişi değilim – ne kadar kusurlu ve eksikim! Olmak istediğim kişi değilim – kötülükten tiksiniyip iyiliğe bağlanmak istiyorum! Umut ettiğim kişi değilim – yakında, yakında ölümlü bedenimi ve onunla birlikte bütün günahlarla kusurları sıyırıp atacağım. Ama olmam gereken, olmak istediğim ve umut ettiğim kişi olmasam da, eskiden olduğum kişi olmadığımı –günaha ve Şeytan’a köle olmadığımı– gerçekten söyleyebilirim ve Elçi Pavlus’un sözlerine tüm yüreğimle eşlik ediyor ve şunu kabul ediyorum: “Şimdi neysem, Tanrı’nın lütfuyla öyleyim.”¹

Bizler şu anda yeryüzünde, teologların Tanrı’nın egemenliğine ilişkin “gerçekleşti–ama–tamamlanmadı” dedikleri dönemde yaşıyoruz. İsa’nın gelişi, Tanrı’nın egemenliğini başlattı (bkz. Mat. 12:28; Mar. 1:15). Bunun sonucunda, Tanrı’nın halkı Tanrı’nın lütfunda ve bilgisinde gelişiyor. Eskisine nazaran insanlardan daha az korkuyoruz. Başkalarının düşünceleri bizi kontrol etmiyor ve Tanrı korkusunun getirdiği özgürlüğün tadını daha çok çıkarıyoruz. Tanrı’nın hayatımızdaki hükümlerliliğinin bereketini biliyoruz! Ancak günah devam ediyor. Günün birinde artık *hiç* gözya-

şı, keder, günah ve ölüm kalmayacak (bkz. Va. 21:1-4). Günün birinde *hiç* insan korkusu olmayacak. Ancak biz ölene ya da Mesih dönene dek, iman yolunda *savaşmalı* ve günahı öldürmeliyiz.

Keşke kendi hayatımda insan korkusundan tamamen özgür olduğumu söyleyebilseydim ama söyleyemem. Ben de John Newton gibi olmam gereken, olmak istediğim ya da olmayı umut ettiğim kişi değilim. Ancak eskiden olduğum kişi de değilim. Şimdi neysem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim! Hâlâ savaşıyorum ve sanırım siz de öyle yapıyorsunuz. Bu savaş, insanı bezdirebilir. Tıpkı eski çağın kutsalları (ya da uzun yolculuktaki küçük çocuklar) gibi sabırsızlanabilir, söylenebilir ve şikâyet edebiliriz. Bu yüzden tek başımıza bu savaşı kazanıp da yarışı bitiremeyiz. Tanrı'nın Ruhunun yardımına, Sözü'nün teşvikine ve yerel kilisenin desteğine ihtiyacımız var. Bu nedenle Kutsal Ruh'a bel bağlayın, Tanrı'nın Sözü'nü yiyip yutun ve yerel kilisedeki kardeşlerinize sırtınızı yaslayın. Elçi Pavlus'un bizi teşvik ettiği gibi, "İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz" (Gal. 6:9).

İnsan korkusuyla savaşımız zordur ama buna değer! Neden mi? Çünkü bu korkuyla olan savaşımız, Tanrı'yı tanıma ve O'na güvenme savaşdır ve en büyük ödülümüz O'nun kendisidir. "İyiliğin ne büyüktür, ya RAB! Onu senden korkanlar için saklarsın" (Mez. 31:19).

Teşekkür

*RAB korkusudur bilgeliğin temeli.
Akıl Kutsal Olan'ı tanımaktır. (Özd. 9:10)*

Katie ve ben, bu yıl evliliğimizin on ikinci yılını kutladık ve onun için son derece minnettarım. Yıllar boyunca bana Tanrı'ya güvenle bağlanma, insanlara cömertlik gösterme ve koşullar Tanrı'ya güvenimizi zorladığında imanla savaşıma noktasında örnek oldu. Eşim olarak onunla birlikte hem bir baba hem de koca olarak önderlik etmeyi öğrenmek benim sevincim oldu. Birden çok kez Tanrı yoluna uygun bir karar almanın riskleri karşısında ayak diremek için ayartıldım. Rab'den korkan bir eşe sahip olmak böyle anlarda Tanrı'dan gelen ve bana çelikten duruş sağlayan bir armağan oldu. Süleyman'ın Özdeyişleri 31:30, "Rab'be saygılı kadın övülmeye layıktır" der. Katie, sen harika bir eşsin – mücevherden çok daha değerlisin!

Yıllardır çok değerli bir dostum olan Deepak Reju'ya minnettarım. Bu proje, birlikte çalışmamız için iyi bir mazeret oldu. Bilgece tavsiyelerin, düzeltmelerin, teşvikin ve duaların için de minnettarım. Müjde'nin işinde birlikte emek vermek ne büyük sevinç. Önderliğin ve yardımın için teşekkür ediyorum!

Upper Marlboro First Baptist Kilisesi'nin ihtiyarlarına (Tony, Danny, Bill, Rob, Mike ve Tyrone) bu projedeki destekleri ve teşvikleri için teşekkür ediyorum. Tanrı'nın size çobanlar olarak kilise ailemizi gözetip korumanız için verdiği bilgeliğin için ve hem bana hem de aileme gösterdiğiniz sevgi ve destek için Tanrı'ya şükrediyorum.

Kilise ailemize gelecek olursak, Tanrı'ya ve birbirinize gösterdiğiniz sevgi ve O'nun Sözü'ne duyduğunuz açlık için Tanrı'ya şükrediyorum. First Baptist Kilisesi'ni yuvamız olarak nitelerek, Tanrı korkusunda ve Kutsal Olan'ın bilgisinde sizinle birlikte gelişmek için emek vermek sevinçtir.

Notlar

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

1. Bkz. Jonathan Leeman, *Reverberation: How God's Word Brings Light, Freedom, and Action to His People* (Chicago: Moody, 2011), 19.

Giriş

1. Edward T. Welch, *When People Are Big and God Is Small: Overcoming Peer Pressure, Codependency, and the Fear of Man* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 1997), 14.

3. Gün: Dikkat Edin! Tuzak Var!

1. Bkz. Bruce K. Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 15–31*, The New International Commentary on the Old Testament (Grand Rapids: Eerdmans, 2005), 452.

6. Gün: Düşme Korkusu

1. Tim Keller, *Counterfeit Gods: The Empty Promises of Money, Sex, and Power, and the Only Hope That Matters* (2009; yeniden bs., New York: Penguin, 2016), 109; Diana R. Henriques'den alıntı, "Madoff, Apologizing, Is Given 150 Years," *New York Times*, Haziran 30, 2009; ve "Bernard Madoff Gets 150 Years in Jail for Epic Fraud," *Bloomberg, Business Standard*, Ocak 19, 2013, https://www.business-standard.com/article/economy-policy/bernard-madoff-gets-150-years-in-jail-for-epic-fraud-109063000045_1.html.

7. Gün: Şaşırtıcı Güven Kaynağı

1. Oswald Chambers, "Psalm 128: Seemliness of Sanctity," *The Pilgrim's Song Book* içinde (yeniden bs., London: Simpkin Marshall, 1941).

8. Gün: Yetersizliğinize Güvenmek

1. Bkz. John Piper, "Dana, Doug and an APTAT Recap," *Desiring God*. Erişim adresi (Kasım 27, 2018): <http://www.desiringgod.org/articles/dana-doug-and-an-aptat-recap>.

9. Gün: Çekirge Sendromu

1. Oswald Chambers, “Man’s Weakness—God’s Strength,” *Missionary Crusader*, December 1964, 7.

11. Gün: Üzerinize Alınmayın

1. Bkz. arama “1016 כַּעַס (*kā ʾās*),” *Theological Wordbook of the Old Testament*, Ed. R. Laird Harris, Gleason L. Archer Jr., and Bruce K. Waltke (Chicago: Moody Press, 1980), 451.

12. Gün: Göz Dikmeyeceksin

1. Bkz. H. D. McDonald, “Envy,” *New Bible Dictionary* içinde, Ed. D. R. W. Wood ve ark., 3. bs. (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1996), 325.

13. Gün: İnsan Korkunuzu Tanrı Korkusuyla Yenin

1. Timothy Keller, *The Meaning of Marriage: Facing the Complexities of Marriage with the Wisdom of God* (New York: Penguin, 2013), 44.

14. Gün: Ateşi Körükleyin

1. Roland H. Bainton, *Here I Stand: A Life of Martin Luther* (yeniden bs., Nashville: Abingdon Press, 1978), 181–82.
2. Michael Reeves, *The Unquenchable Flame: Discovering the Heart of the Reformation* (Nashville: B&H Academic, 2010), 56.

19. Gün: Tanrı’nın Hayatınız İçin Olan Tasarısını Bilin

1. Augustinus, *İtiraflar*, çev. Dominik Pamir, 2. Baskı, (Kaknüs Yayınları, 2016), 9.
2. Emily Dickinson, “Fame Is a Fickle Food,” in *The Single Hound: Poems of a Lifetime* (Boston: Little, Brown, and Company, 1915), 6.
3. Westminster Kısa İlmihali, 1. cevap.

20. Gün: Suçlamaları Kucaklayın

1. Alfred J. Poirier, “The Cross and Criticism,” *The Journal of Biblical Counseling* 17, no. 3 (Spring 1999): 17. (Poirier’in yazısındaki fikirler çok yararlı oldu.)

21. Gün: Korkuya Karşı Duayla Savaşın

1. H. B. Charles Jr., *It Happens after Prayer: Biblical Motivation for Believing Prayer* (Chicago: Moody, 2013), 16.

22. Gün: Gelecekteki Umudunuza Bakın

1. Bkz. James R. Edwards, *The Gospel According to Mark, The Pillar New Testament Commentary* (Grand Rapids: Eerdmans, 2002), 449.

23. Gün: Sevilmek İçin Değil, Sevmek İçin Yarışın

1. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: Macmillan, 1952; yeniden bs., New York: Harper Collins, 2001), 122.

25. Gün: Korkuya Karşı Şükranla Savaşın

1. Bkz. Paul David Tripp, "Fearless Forever" (ders, CCEF National Conference, Valley Forge, PA, Kasım 3, 2007).

27. Gün: Gerçek Memnuniyeti Öğrenin

1. David Hall, günlük notu, Massachusetts Historical Society, Boston; Iain H. Murray'den alıntı, *Jonathan Edwards: A New Biography* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1987), 327, vurgular sonradan eklenmiştir.

30. Gün: Gizlice Yapılanı Gören Babanız'a Kulluk Edin

1. Os Guinness, *Fool's Talk: Recovering the Art of Christian Persuasion* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2015), 15.

31. Gün: Kararlı Bir Yürek Dileyin

1. Robert Robinson, "Come Thou Fount of Every Blessing," 1758.

Sonuç

1. D. A. Carson'dan alıntı, *The God Who Is There: Finding Your Place in God's Story* (Grand Rapids: Baker Books, 2010), 196.

Bu Mücadele İçin Önerilen Kaynaklar

Burroughs, Jeremiah. *The Rare Jewel of Christian Contentment*. 1648. Yeniden baskı, Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2000. [Bu klasik eser, zamanın sınavına dayanarak çok sayıda Hristiyan'a büyük oranda yardımcı olmuştur. Hoşnutsuzluk insan korkusunun yakın akrabasıdır. Burroughs, Müjde'nin huzursuz ve hoşnutsuz bir yüreği nasıl sakinleştirdiğini sadık bir şekilde ortaya koyuyor. En büyük ihtiyaçlarımızın sağlanması için dünyaya bakmak yerine yüreği gerçekten tatmin eden Tanrı'ya işaret ediyor.]

Saer, Orlando. *Big God: How to Approach Suffering, Spread the Gospel, Make Decisions and Pray in the Light of a God Who Really Is in the Driving Seat of the World*. Tain, UK: Christian Focus, 2014. [Tanrı yüreklerimizde ve zihnimizde küçüldüğü için insandan korktuğumuzu bilen Saer, Tanrı'nın büyüklüğü üzerine harika bir derin düşünme olanağı sağlıyor. Bu kitap Tanrı'ya doğru bir gözlemlerle bakmaktan doğan sayısız uygulama örneği içeriyor.]

Spurgeon, Charles. "Fear Not." Vaaz, London, Ekim 4, 1857. Erişim adresi: https://www.spurgeongems.org/vols1-3/chs_156.pdf. [Charles Spurgeon, bu vaazda Yeşaya 41:14'ü açıklayarak kendi zayıflığımızı ve Tanrı'nın çocuklarına sağladığı harika kuvveti fark etmemize yardımcı oluyor.]

Welch, Edward T. *When People Are Big and God Is Small: Overcoming Peer Pressure, Codependency, and the Fear of Man*. Phillipsburg, NJ: P&R, 1997. [Eğer Kutsal Kitap'ın insan korkusu hakkında neler söylediği üzerinde daha fazla düşünmek isterseniz, Ed Welch'in kitabını okumanız zorunludur. Kitap ayetlerle doludur, pastörel bir yapısı vardır ve son derece aydınlatıcıdır. Welch, okurun hiç farkında olmadığımız şekillerde insan korkusunun bizi nasıl etkilediğini görmesini sağlayıp, çare olarak Tanrı'nın büyüklüğüne işaret ediyor.]

BIBLICAL COUNSELING COALITION

The Biblical Counseling Coalition (Kutsal Kitap Danışmanlığı Koalisyonu), Kutsal Kitap danışmanlığını küresel düzeyde geliştirme ve yayma konusunda tutkudur. Biz bunu yayıncılıkla, kurduğumuz bağlantılarla ve iş birliğiyle gerçekleştiriyoruz.

Yayıncılık, Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetlerinin ve kaynaklarının tanıtımını yaparak dünyada acı çeken insanlara umut ve şifa götürmektedir. Kutsal Kitap danışmanlığının tanıtımını *15:14* adlı podcastimiz, web sitemiz (biblicalcounselingcoalition.org), ortak hizmetler, konferans katılımları ve kişisel ilişkiler aracılığıyla yapıyoruz.

Bağlantılar kurmak. Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetleri arasında bağlantılar kurmak, BCC'nin merkezinde yer alan bir unsurdur. BCC, Kutsal Kitap danışmanlığı akımında küresel bir Kutsal Kitap danışmanları ağı oluşturma ihtiyacını ve burada yatan gücü gören önderler tarafından kurulmuştur. Müjde'yi merkez alan ilişkiler kurarak bireyleri ve hizmetleri birbirine tanıtıyoruz.

İş birliği, bizim bağlantı kurma çabalarımızın doğal bir ürünüdür. Kutsal Kitap danışmanlarının ve hizmetlerinin birlikte çalışarak daha başarılı olacağına içtenlikle inanıyoruz. BCC İnanç Bildirgesi, Kutsal Kitap danışmanlığının açık ve kapsamlı bir tanımıdır; otuzdan fazla önde gelen Kutsal Kitap danışmanının iş birliğiyle yaratılmıştır. BCC aynı zamanda pastörlere, kilise önderlerine, danışmanlık yapanlara ve öğrencilere teolojik anlamda bilgelik ve uygulama anlamında uzmanlık sağlayan, üç bölümden oluşan ve birçok yazarın katkıda bulunduğu bir eser yayınlamıştır. Her yıl kitaplar, makaleler, videolar, sesli kaynaklar ve Kutsal Kitap danışmanları için yardımcı olacak diğer ürünlerin üretimi için olanak sağlayabilmekteyiz. Birlikte çalışmak, Kutsal Kitap danışmanlığı alanında sağlam kaynaklar üretmemizi ve en iyi uygulamayı geliştirmemizi sağlıyor. Böylece kilisemizdeki ruhsal bakım hizmetimizi geliştiriyoruz.

BCC hakkında daha çok bilgi edinmek için biblicalcounselingcoalition.org adresini ziyaret edin.

“Eğer başkalarından korkuyorsanız, bu kitap sizi insan korkusu ülkesinden çıkartan bir GPS görevi görebilir ve Zach bu yolda harika bir rehber... Kutsal Kitap'ı kendi yüreği kadar iyi bilen bir adamdır. Bu kitapla ruhunuza faydalı olun.

—**MARK DEVER**, *Baş Pastör, Capitol Hill Baptist Kilisesi, Washington, DC; Başkan, 9Marks*

İltifat avcılığı, aşırı adanmışlık (ya da hiç adanmamak), insanlarla aramıza mesafe koyma... Tanrı'dan çok insanlardan korktuğumuzda, onların düşüncelerine ve onayına köle oluruz. Ancak sevilme için yarışmamız gerekmez. Zach Schlegel, Tanrı'nın Sözü üzerine derin düşünceleri, düşünme sorularını ve eyleme geçme noktasında pratik önerileri kullanarak sizi günbegün Tanrı'nın hizmetinde daha özgür bir yaşam tarzına yönlendiriyor. Sadece Tanrı'dan korkmayı öğrenin, O'nun lütfunda dinlenin ve esenlik, sevinç ve güven içinde yaşayın.

Yaşam İçin 31 Günlük Ruhsal Okumalar serisinde, Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap öğretmenleri, belirli durumlara ve mücadelelere cevap olan Kutsal Yazı metinleri aracılığıyla, Tanrı'nın Sözü'nü her gün pratik şekillerde hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmaktadır.

“Pastör Zach Schlegel korkuyla ilgili bu kitabı yazmakla hepimize büyük yardımda bulundu. Keşifleri Kutsal Kitap'a uygun ve öğütleri pratiktir. Böyle bir kitap ... evimde ve kilisemde beni çok daha etkili kıldı.”

—**WARREN W. WIERSBE**, *Yazar, Be Series Bible Commentaries; Eski Pastör, Moody Kilisesi, Chicago*

“Zach Schlegel, bu durumun gerçek anatomisini ve tek çaresini görmemize yardımcı oluyor. Kutsal Yazılar üzerindeki bu dikkatli düşünceler sizi tüm diğer korkuları öldüren kutsal bir korkuya davet edecektir.”

—**JOHN HENDERSON**, *Konsey Üyesi, Biblical Counseling Coalition; İdari Direktör, Center for Church Equipping*

ZACH SCHLEGEL, Upper Marlboro Maryland'deki Upper Marlboro First Baptist Kilisesi'nin baş pastörüdür.

**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

